

Arrest

nr. 304 243 van 2 april 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. SPRANGHERS
Oude Leeuwenrui 19
2000 Antwerpen

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 maart 2024 via J-box heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 13 maart 2024 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 maart 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 maart 2024 om 15.00 u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. SPRANGHERS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaten T. BRICOUT & C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 15 februari 2024 toe op het Belgische grondgebied en diende op 16 februari 2024 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Uit de gegevens van de Eurodac-databank bleek dat de vingerafdrukken van verzoeker reeds in Kroatië geregistreerd werden wegens illegale binnenkomst en een verzoek om internationale bescherming op 2 augustus 2023 en in Frankrijk op 18 augustus 2023 wegens een verzoek om internationale bescherming.

1.3. Op 23 februari 2024 verzocht de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) de Kroatische en de Franse autoriteiten om verzoeker op grond van de Verordening 604/2013/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Verordening 604/2013/EU) terug te nemen.

1.4. De Franse autoriteiten weigerden in te gaan op het terugnameverzoek, terwijl de Kroatische autoriteiten verzuimden om binnen de door artikel 25.1 van Verordening 604/2013/EU te antwoorden op het terugnameverzoek waardoor Kroatië op 9 maart 2024 de verantwoordelijke lidstaat werd.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 13 maart 2024 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Verzoeker werd hiervan op 14 maart 2024 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

***“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF
MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN***

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer(1), die verklaart te heten(1):

naam: M.(...)

voornaam: S.(...) M.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Afghanistan

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Kroatië (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 25(2) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013. De heer S.(...) M.(...) M.(...), verder de betrokkene, die staatsburger van Afghanistan verklaarde te zijn, diende op 16.02.2024 een verzoek om internationale bescherming in. Hij legde daarbij een origineel paspoort met referentie (...) en geldig tot 24.10.2024 en een origineel Afghaans identiteitsdocument (taskara) met referentie (...) voor.

De vingerafdrukken van de betrokkene werden genomen en verzonden naar de centrale gegevensbank van Eurodac teneinde te worden vergeleken met de vingerafdrukken die in dat systeem met toepassing van artikel 9 en 14 van Verordening (EU) nr. 604/2013 werden opgeslagen. Dit onderzoek leidde tot treffers die aantonen dat de vingerafdrukken van de betrokkene werden genomen vanwege een illegale binnenkomst in Kroatië op 02.08.2023 en vanwege het indienen van een verzoek om internationale bescherming in Kroatië op 02.08.2023 en in Frankrijk op 18.08.2023.

Op 22.02.2024 werd de betrokkene bij de Dienst Vreemdelingenzaken gehoord in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Hierbij verklaarde hij (religieus) gehuwd (M.(...), B.(...), V, 2000/(...), (...), nationaliteit Afghanistan) te zijn en geen kinderen te hebben. Zijn echtgenote verblijft momenteel in Gastori, Afghanistan. De betrokkene stelde verder geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben.

De betrokkene verklaarde dat hij Afghanistan in oktober 2019 verliet. Hij reisde via Iran naar Turkije. Na drie jaar reisde de betrokkene het grondgebied van de lidstaten binnen via Bulgarije. Na tien dagen reisde hij naar Servië.

Vijf dagen later reisde de betrokkene naar Bosnië Herzegovina. Twee dagen later reisde hij naar Kroatië. De betrokkene stelde dat hij er door de politie werd opgepakt en dat zij zijn vingerafdrukken hebben genomen zonder uitleg te geven. Hij diende naar eigen zeggen geen verzoek om internationale bescherming in Kroatië in. De volgende dag reisde hij naar Slovenië. Na drie dagen reisde hij via Italië en Zwitserland naar Frankrijk. De betrokkene st

Op 23.02.2024 werden de Franse en Kroatische instanties verzocht de betrokkene terug te nemen. Op 06.03.2024 weigerden de Franse instanties de terugname van de betrokkene. De betrokkene is in Frankrijk gekend als S.(...) M.(...) M.(...), (...), Afghanistan. Het verzoek werd door de Kroatische instanties niet binnen de door artikel 25(1) van Verordening (EU) nr. 604/2013 gestelde termijn van twee weken beantwoord, waaruit volgt dat Kroatië met toepassing van artikel 25(2) op 09.03.2024 de verantwoordelijke lidstaat werd. De Kroatische instanties werden hiervan op 13.03.2024 in kennis gesteld.

We merken op dat Verordening (EU) nr. 604/2013 uitdrukkelijk in de mogelijkheid voorziet van een impliciet akkoord en de verantwoordelijke lidstaat in dat geval tot dezelfde verplichtingen is gehouden als in geval van een expliciet akkoord.

Gelet op het bovenstaande zijn we van oordeel dat de verantwoordelijkheid ontegensprekelijk berust bij Kroatië.

Verordening (EU) nr. 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen, waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (hierna EVRM) als grondslag hebben, en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening (EG) nr. 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht

aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de betrokkene in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Kroatië is partij bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Kroatië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het is tevens geb

De betrokkene stelde dat hij besloot een verzoek om internationale bescherming in te dienen in België omdat het al van bij zijn vertrek uit Afghanistan zijn doel was om naar België te komen. Hij stelde dat hij in Turkije hoorde dat België een goed land is. Hij verklaarde dat de behandeling in België goed is en dat er voor de asielzoekers wordt gezorgd. Hij uitte verzet tegen een overdracht aan Kroatië omdat de behandeling er slecht was. Hij werd er naar eigen zeggen geslagen en gedwongen om zijn vingerafdrukken te geven. Verder verklaarde hij dat hij in Kroatië geen verblijfsplaats kreeg.

Betreffende de verklaringen van de betrokkene dat de politie hem oppakte en hem dwongen om zijn vingerafdrukken te geven zonder dat ze uitleg gaven, merken we opnieuw op dat de vergelijking van de vingerafdrukken van de betrokkene met de in de Eurodac-databank opgeslagen gegevens een resultaat type "1" met betrekking tot Kroatië opleverde. Artikel 24(4) van Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers om internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Dit toont aan dat de betrokkene internationale bescherming vroeg in Kroatië.

Verder merken we op dat Kroatië de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het EVRM en dat er geen enkele aanleiding is om aan te nemen dat de Kroatische autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren. Op basis van artikel 12(1)a van Richtlijn 2013/32/EU kan er dan ook van worden uitgegaan dat Kroatië de betrokkene voldoende heeft ingelicht over de te volgen procedure en over zijn rechten en verplichtingen tijdens de procedure in een taal die de betrokkene begrijpt of waarvan redelijkerwijze kan worden uitgegaan dat de betrokkene deze begrijpt op basis van artikel 12(1)a van Richtlijn 2013/32/EU.

De betrokkene verklaarde dat hij geen verzoek om internationale bescherming in Kroatië indiende. We merken we op dat Kroatië de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het EVRM en dat er geen enkele aanleiding is om aan te nemen dat de Kroatische autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren. Op basis van artikel 12(1)a van Richtlijn 2013/32/EU kan er dan ook van worden uitgegaan dat Kroatië de betrokkene voldoende heeft ingelicht over de te volgen procedure en over zijn rechten en verplichtingen tijdens de procedure in een taal die de betrokkene begrijpt of waarvan redelijkerwijze kan worden uitgegaan dat de betrokkene deze begrijpt op basis van artikel 12(1)a van Richtlijn 2013/32/EU.

Betreffende de verklaringen van de betrokkene dat België al van bij zijn vertrek uit Afghanistan zijn doel was, dat hij in Turkije hoorde dat België een goed land is, dat de behandeling er goed is en dat er voor de asielzoekers wordt gezorgd, merken we allereerst op dat Kroatië, net als België, partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Kroatische instanties zich houden aan de internationale verplichtingen die voortvloeien uit het Verdrag van Genève en het EVRM. Voorts merken we op dat de toepassing van Verordening (EU) nr. 604/2013 impliceert dat een verzoeker niet zelf kan kiezen waar hij internationale bescherming vraagt en het verkiezen van de ene lidstaat boven de andere geen grond is voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013. Dat de betrokkene een voorkeur heeft voor België doet ook geen afbreuk aan de verantwoordelijkheid van Kroatië. Verordening (EU) nr. 604/2013 omvat de bepalingen ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat en de persoonlijke voorkeur voor een bepaalde lidstaat is geen criterium voor de vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat.

Betreffende de verklaringen van de betrokkene dat de behandeling in Kroatië slecht was en dat hij er werd geslagen, merken we op dat de betrokkene de verklaring niet verder duidde aan de hand van concrete verklaringen, de omstandigheden van deze vermeende feiten niet verder duidde en tevens geen enkel begin van bewijs over deze verklaringen aanbracht. We merken in dit verband op dat Kroatië, net als België, partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Kroatische instanties zich houden aan de internationale verplichtingen die voortvloeien uit het Verdrag van Genève en het EVRM. Er zijn geen redenen om aan te nemen dat dit niet zo zou zijn.

Verder wensen we in dit verband ook te benadrukken dat indien de betrokkene van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Kroatische instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.

Betreffende de verklaringen van de betrokkene dat hij in Kroatië geen verblijfsplaats kreeg, betwisten we niet dat het AIDA rapport (cf. infra) krit

De Kroatische instanties stemden op 09.03.2024 via een stilzwijgend akkoord in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 25(2) van Verordening 604/2013: "Het zonder reactie laten verstrijken van de in lid 1 genoemde termijn van één maand of twee weken, staat gelijk met aanvaarding van het verzoek en houdt de verplichting in om de betrokken persoon terug te nemen en te zorgen voor passende regelingen voor de aankomst".

Doordat Kroatië naliet te antwoorden hebben we geen informatie betreffende de fase waarin de procedure van de betrokkene zich bevond bij het vertrek van de betrokkene uit Kroatië. Indien het door de betrokkene in Kroatië ingediende verzoek nog niet het voorwerp was van een finale afwijzing zullen de bevoegde instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van dit verzoek kunnen hervatten en dit in de fase waarin het zich bevond bij het vertrek van de betrokkene uit Kroatië. Indien het verzoek voorwerp was van een finale afwijzing zal de betrokkene na overdracht een nieuw verzoek om internationale bescherming kunnen indienen en nieuwe elementen kunnen aanvoeren. Er zijn geen redenen om aan te nemen dat dit verzoek niet op eenzelfde wijze zal worden behandeld en worden beoordeeld als volgende verzoeken van personen, die Kroatië niet verlieten.

Kroatië heeft via een stilzwijgend akkoord toegestemd dat het verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht.

De betrokkene zal na overdracht in Kroatië opnieuw toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en tot de opvangvoorzieningen. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Kroatië in haar hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Kroatië "indirect refoulement" impliceert, wijzen we erop dat Kroatië de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Kroatië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Kroatië onderwerpt verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden.

Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Kroatische autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpcedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel wanneer de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten, aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/0810), waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We zijn er ons van bewust dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar dit doet volgens ons geen afbreuk aan deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Kroatië. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient in te dienen bij de daartoe bevoegde Kroatische instanties en zo nodig bij het EHRM. Er is hierbij geen taak weggelegd voor de Belgische instanties en een in België ingediend verzoek om internationale bescherming vormt geen "rechtsmiddel" tegen de afwijzing van een voorafgaand in Kroatië ingediend verzoek.

Een bron betreffende internationale bescherming in Kroatië is het rapport van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" over Kroatië (Lana Tučkorić, "Asylum Information Database –Country Report : Croatia – 2022 update", laatste update op 26.06.2023,

overgedragen personen op te vangen en de betrokken personen krijgen een plaats in een opvangcentrum voor verzoekers om internationale bescherming, waar zij een medische controle ondergaan (pagina 53).

Wat de opvangfaciliteiten betreft benadrukken we dat het AIDA-rapport meldt dat geen gevallen gekend zijn van verzoekers die geen opvang verkregen vanwege een tekort aan plaatsen (pagina 87). Kroatië heeft twee opvangfaciliteiten voor verzoekers om internationale bescherming, een in Zagreb en een in Kutina, 80 kilometer ten zuiden van Zagreb. De totale opvangcapaciteit van deze twee centra bedraagt 740 plaatsen. Het centrum in Kutina is voornamelijk gericht op de opvang van verzoekers met een kwetsbaar profiel. Beide centra worden beheert door het ministerie van Binnenlandse Zaken (pagina 86).

In 2019 werd de reconstructie van het opvangcentrum in Zagreb afgerond. Het Kroatische Rode Kruis oordeelde dat de leefomstandigheden dankzij de renovatie sterk verbeterden. Het opvangcentrum in Kutina werd in 2022 in het kader van het project "Renovatie van het opvangcentrum voor verzoekers om internationale bescherming in Kutina" gerenoveerd. De uitvoering van het project verbeterde de huisvestings- en verblijfsvoorwaarden van aanvragers in het opvangcentrum, evenals de arbeidsomstandigheden van ambtenaren en ander personeel.

Daarnaast werd de opvangcapaciteit van het centrum verhoogd van 100 naar 140 (pagina 86).

Volgens het AIDA-rapport hebben verzoekers om internationale bescherming recht op opvang van zodra de intentie wordt uitgesproken om een verzoek om internationale bescherming in te dienen, tenzij in geval van een volgend verzoek (pagina 82-83). Daarenboven is financiële hulp ook onderdeel van de materiële opvangvoorziening. Voorts wordt er geen melding gemaakt van zodanig structurele en systematische tekortkomingen in de opvangvoorzieningen in Kroatië die een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest impliceren.

Het rapport meldt dat verzoekers in Kroatië tijdens de eerste bestuurlijke fase geen recht hebben op kosteloze rechtsbijstand, maar wel bij een beroep tegen een afwijzing van het verzoek (AIDA-rapport, pagina 43).

Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/32/EU niet noopt tot het verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase. Het niet (automatisch) verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase in Kroatië kan ons inzien dan ook niet worden beschouwd als een tekortkoming, die zou leiden tot het afzien van een overdracht.

Het AIDA-rapport maakt melding van verscheidene ngo's die hun bezorgdheid hebben geuit over pushbacks door de Kroatische politie aan de grens die tijdens 2022 nog steeds voorkwamen, vooral aan de grens met Bosnië en Herzegovina en Servië (pagina 26). Verschillende rapporten en media maken gewag van "push backs" naar Servië en Bosnië-Herzegovina door de Kroatische grenspolitie en waarbij mishandeling en geweld werd gerapporteerd. We verwijzen hieromtrent onder meer naar passages in het AIDA-rapport ("Reports of push backs and violent police practices at the border were documented in 2022.", pagina 16) en rapporten van Amnesty International (<https://www.amnesty.org/en/countries/europe-and-central-asia/croatia/report-croatia/>) en Human Rights Watch (<https://www.hrw.org/europe/central-asia/croatia>; "Croatia engages in illegal push back of asylum seekers and migrants who attempt to enter from Serbia and Bosnia and Herzegovina. Asylum seekers and refugees report violent beatings by Croatian police and are prevented from accessing asylum procedures"). Toch wensen we in dit verband te benadrukken dat het AIDA-rapport eveneens aantoonde dat de situatie sinds 2020 onder aandacht staat van de EU-ombudsman en de Raad van Europa (pagina 29).

Hoewel niet kan worden ontkend dat "push backs" en soms zorgwekkende situaties aan de grenzen werden en worden gerapporteerd betekent dit niet dat de Kroatische procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de structuren betreffende opvang van en bijstand aan verzoekers om internationale bescherming worden gekenmerkt door systeemfouten in de zin van artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013 en dat verzoekers, die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen, in een dergelijke context of meer algemeen in een met artikel 3 van het EVRM strijdige situatie dreigen terecht te komen.

In oktober 2019 stelde de Europese Commissie in een mededeling betreffende de toepassing van het Schengenacquis door Kroatië dat de behandeling van verzoekers en andere immigranten en het gebruik van geweld bij de controle van de grenzen een punt van aandacht blijft en dat alle maatregelen ter controle van de grenzen de toets van het EU-Handvest en van alle Europese en internationale verplichtingen op dat vlak dienen te doorstaan. Verder werd ook duidelijk gesteld dat de Kroatische instanties zich ertoe verbinden alle aantijgingen van mishandeling en geweld te onderzoeken, nauwgezet toe te zien op de toestand aan de grenzen en de Europese Commissie zullen inlichten betreffende de vooruitgang op dat vlak ("Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad over de evaluatie met het oog op de volledige toepassing van het Schengenacquis door Kroatië", 22.10.2019, pagina's 13 en 14, <https://eur-lex.europa.eu/legalcontent/NL/TXT/HTML/?uri=CELEX:52019DC0497&from=EN>).

De Kroatische regering stemde in met de ontp

politiekantoren aan de grens geen onregelmatigheden inzake het recht op internationale bescherming en de toegang tot de procedure om deze te bekomen werden vastgesteld ('Based on observations, irregularities regarding the right to seek asylum and access to the asylum procedure were not established in border police stations', pagina 24).

Verzoeken om internationale bescherming worden in de politiekantoren aan de grens ontvangen en geregistreerd in overeenstemming met artikel 6 van de Procedurerichtlijn ('Observations in border police stations established that, in line with Article 6 of the Directive 2013/32 on common procedures for granting and withdrawing international protection, and with the EUODAC Regulation, applications for international protection are received and registered, i.e. applicants are notified of where and how they can apply', pagina 24). Gevallen van teruggedrijving die in strijd zouden zijn met artikel 4 van Protocol 4 van het EVRM - verbod tot collectieve uitzetting van vreemdelingen – werden eveneens niet vastgesteld ('Based on the insight into documentation and interviews in border police stations and announced observations of the green border (...) cases of forcible return of irregular migrants were not established which would lead to the violation of Article 4 of Protocol No 4 of the Convention prohibiting collective expulsions...', pagina 24). Op 03.11.2022 bevestigde het Directoraat Immigratie, Burgerschap en Administratieve Zaken van het Ministerie van Binnenlandse Zaken in een bericht aan onze diensten dat Kroatië het beginsel van non-refoulement eerbiedigt en dat een aan Kroatië overgedragen persoon die na de overdracht geen internationale bescherming vraagt niet zal worden teruggestuurd naar een land waar hij of zij een reëel risico loopt onmenselijk of vernederend te worden behandeld in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest van de grondrechten en artikel 3 van het EVRM. Het 'non refoulement' beginsel is terug te vinden in artikel 6 van de Kroatische wet inzake internationale en tijdelijke bescherming van 2018 en in artikel 207 van de Kroatische immigratiewet van 2020. Ten slotte wijzen we er op dat de betrokkene zich in een situatie bevindt die helemaal anders is dan de situatie van vreemdelingen die voorwerp zijn van 'push backs' en teruggedrijving namelijk die van een verzoeker die onder de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Kroatië zal worden overgedragen nadat de Kroatische instanties daartoe hun akkoord verleenden. De betrokkene zal naar Kroatië terugkeren in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.

Het HvJ-EU stelde dat de hoge drempel van zwaarwegendheid inzake tekortkomingen is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Het Hof voegde toe dat deze drempel niet wordt bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (cfr. C-163/17, 'Jawo tegen Bondsrepubliek Duitsland', d.d. 19.03.2017, §92-93).

Statushouders hebben in Kroatië onder dezelfde voorwaarden als staatsburgers toegang tot arbeid, onderwijs en sociale voorzieningen (AIDA-rapport, pagina 139 e.v.). Hoewel het rapport gewag maakt van mogelijke drempels zoals een taalbarrière kan niet worden besloten dat de hoge drempel van zwaarwegendheid inzake tekortkomingen zoals gesteld in bovenvermelde rechtsspraak van het HvJ-EU wordt bereikt.

We beamen dat het AIDA-rapport ook kritische bemerkingen plaatst bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Kroatië. We zijn echter van oordeel dat deze tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Kroatische instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming.

Het wijzen op het feit dat in Kroatië, net zoals in andere lidstaten, problemen kunnen voorkomen betreffende de behandeling van verzoeken om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers leidt niet tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Kroatië in zijn geheel wordt gekenmerkt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013 en dat personen die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen per definitie

overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

Het AIDA-rapport meldt dat de toegang tot dringende gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming in Kroatië wettelijk wordt gegarandeerd. Ook wanneer de materiële bijstand wordt beperkt of ingetrokken, is de toegang tot gezondheidszorg gewaarborgd. De gezondheidszorg omvat onder meer dringende en noodzakelijke behandelingen van ziekten en ernstige mentale aandoeningen. Echter stelt het rapport dat er zich in de praktijk problemen kunnen voordoen met betrekking tot toegang tot de gezondheidszorg. In 2020 werd een ordonnantie gepubliceerd inzake normen op het gebied van gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming, waarin bepalingen zijn vastgelegd inzake initiële en verdere medische onderzoeken en de reikwijdte van de gezondheidszorg voor verzoekers (pagina 94).

Gezondheidszorg is beschikbaar in de opvangfaciliteiten in Zagreb en Kutina ("Medical assistance is available in the Reception Centres for Applicants for International Protection in Zagreb and Kutina", pagina 94). Er wordt echter ook vermeld dat er tevens bijkomende gezondheidszorg wordt aangeboden door verscheidene organisaties en ngo's. (pagina 96). In het opvangcentrum van Zagreb is iedere werkdag een medisch team van 'Médecins du Monde' aanwezig (pagina 95). Dit team bestond in 2022 uit een arts, een verpleegkundige en tolken. Zij voeren een initieel medisch onderzoek uit van personen die in het centrum aankomen en bieden ook daarna nog medische opvolging aan (pagina 96).

Wat betreft de geestelijke gezondheidszorg stelt het AIDA-rapport dat in 2021 'Médecins du Monde' psychologische bijstand verleende aan verzoekers in Kroatië ('Psychological counselling and support was provided by MdM during 2021', pagina 98). Twee psychologen van 'Médecins du Monde' voerden elke werkdag gedurende zes uur eerste psychologische beoordelingen en individuele psychologische begeleidingssessies uit, evenals noodinterventies indien nodig. In 2022 werd de samenwerking met een externe psychiater voortgezet, die het opvangcentrum in Zagreb drie keer per maand bezocht (pagina 98). In verband met gezondheid wensen we ook te verwijzen naar artikel 32 van Verordening (EU) nr. 604/2013. Met toepassing van dit artikel verstrekt de overdragende lidstaat informatie over bijzondere behoeften van over te dragen personen, die in bepaalde gevallen informatie over de fysieke en mentale gezondheidstoestand van de betrokkenen kan omvatten. Het doel is dat na overdracht meteen de adequate medische verzorging of behandeling kan worden gegeven. Ook in dit geval kan de nodige informatie betreffende gezondheidstoestand door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring ("common health certificate"), waar de nodige bijgevoegde stukken aan worden toegevoegd, aan de verantwoordelijke lidstaat worden overgemaakt. De betrokkene maakt niet aannemelijk dat de verantwoordelijke lidstaat, eens geïnformeerd door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring, er niet voor zal zorgen dat in de bijzondere behoeften zal worden voorzien. Verder verwijzen we in dit verband ook naar rechtspraak van het EHRM waarin wordt bevestigd dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië).

Verder merken we betreffende het arrest Hof van Justitie in zaak PPU C.K. v. Slovenië (C-578-16, 16.02.2017) op dat hierin wordt gesteld dat het niet kan worden uitgesloten dat de overdracht van een asielzoeker met een bijzonder slechte gezondheidstoestand voor de betrokkene een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest kan inhouden, ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek. We wensen echter te benadrukken dat dit arrest ook duidelijk vermeldt dat er sprake moet zijn van een reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokken asielzoeker bij overdracht en dat de autoriteiten van de betrokken lidstaat moeten nagaan of de gezondheidstoestand van de betrokken persoon passend en voldoende kan worden beschermd door de in de Dublin III-verordening bedoelde voorzorgsmaatregelen te treffen. We merken op dat er in dit geval geen sprake kan zijn van een onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand bij overdracht aan Kroatië en dat er in de vorm van het "common health certificate" kan worden voorzien in de nodige voorzorgsmaatregelen.

Gelet op de voorgaande vaststellingen en overwegingen dient te worden besloten dat in de gegeven omstandigheden een overdracht van de betrokkene aan Kroatië niet een niveau van hardheid en ernst vertoont om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de Kroatische autoriteiten (4)”

2. Over de vordering tot schorsing

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Het uiterst dringende karakter

2.2.1. Verzoeker wijdt in zijn verzoekschrift geen apart hoofdstuk aan de uiterst dringende noodzakelijkheid, maar zet het volgende uiteen bij de uiteenzetting van het belang en de imminentie van de vordering:

“Verzoeker wordt door deze beslissing immers rechtstreeks en persoonlijk geraakt. Dit blijkt niet het minst uit het feit dat verzoeker op dit moment wordt vastgehouden in het Centrum voor Illegalen te Merksplas, in afwachting van een eventuele uitwijzing naar Kroatië en verzoeker aldus het onderwerp is van een uitwijzingsbevel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Wanneer iemand zich bevindt in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet, wordt het uiterst dringend karakter onderuit gehaald.”

2.2.2. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt inderdaad dat verzoeker op 14 maart 2024 van zijn vrijheid werd beroofd en werd overgebracht naar het gesloten centrum te Merksplas met het oog op zijn overdracht aan Kroatië. Omwille van de overbrenging van verzoeker met het oog op zijn overdracht, die voorlopig weliswaar nog niet in het vooruitzicht werd gesteld, is het aannemelijk dat een gewone schorsingsprocedure niet zou kunnen worden afgerond alvorens de gedwongen tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing heeft plaatsgevonden.

2.2.3. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet in haar nota met opmerkingen.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

2.3. De ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker stelt in zijn enig middel het volgende:

“B. Kroatië schendt artikel 3 EVRM en artikel 4 EU-handvest op systematische wijze

8.

De aangevochten beslissing verklaart dat Kroatië en niet België de verantwoordelijke de verantwoordelijke lidstaat zou zijn om het verzoek tot internationale bescherming van verzoeker te behandelen. De aangevochten beslissing stelt tevens dat “dient te worden besloten dat in de gegeven omstandigheden een overdracht van de betrokkene aan Kroatië niet een niveau van hardheid en ernst vertoont om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 EV

I. Algemeen: artikel 3 EVRM en artikel 4 EU-Handvest

9.

Artikel 3 van het EVRM stelt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen." Artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie stelt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen".

Artikel 3 EVRM is één van de hoekstenen en aldus één van de meest fundamentele mensenrechten. Artikel 3 EVRM en artikel 4 EUhandvest verbieden in absolute termen folteringen en onmenselijke en vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer.

Volgens de vaste rechtspraak van het EHRM heeft artikel 3 van het EVRM een absoluut karakter². Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering van een kandidaat-vluchteling door een lidstaat naar een andere lidstaat in toepassing van de Dublin II-verordening een probleem ten aanzien van artikel 3 EVRM kan opleveren. Het EHRM heeft bijgevolg geoordeeld dat een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan worden gesteld, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat een kandidaatvluchteling in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

10.

In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting om de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijzen³. Het EHRM heeft geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van vreemdelingen naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van vreemdelingen.⁴

Voor het onderzoek van de algemene situatie in een land waarnaar de kandidaat vluchteling wordt verwijderd, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens⁵. Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort⁶.

In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij andere bijzondere kenmerken bewijst die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien hierdoor de bescherming van artikel 3 van het EVRM illusoir zou worden. Om de bescherming van artikel 3 van het EVRM te laten gelden kan men zich baseren op elementen in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft⁷.

11.

Uit vaste jurisprudentie van het EHRM volgt dat er op de lidstaten een plicht rust om niemand te verwijderen naar een land waar hij of zij een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM.⁸

Uit deze plicht vloeit dan ook voort dat een lidstaat zich moet verzekeren dat er geen reëel risico bestaat op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Zeker in die gevallen waar de situatie gemakkelijk te verifiëren is, moeten de autoriteiten op de hoogte zijn van de risico's bij verwijdering. Het feit dat een verwijdering voort zou vloeien uit Europese of bilaterale overeenkomsten of het feit dat een persoon niet nadrukkelijk de risico's zelf naar voren brengt ontslaat een lidstaat niet van de verplichting om zich te vergewissen van de risico's bij verwijdering⁹.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel betekent dat de Dienst Vreemdelingenzaken een besluit zorgvuldig moet voorbereiden en nemen, waarbij er een correcte behandeling van de asielzoeker moet worden aangewend, een zorgvuldig onderzoek moet worden gedaan naar de feiten en bel

Kroatische politieagenten jegens hem hebben vertoond. Daarnaast kon hij niet communiceren met de Kroatische diensten en werd hem geen tolk voorzien, waardoor hij geen flauw benul had van de procedures die de Kroatische diensten hebben verricht. Tot slot werd verzoeker een hele dag vastgehouden zonder toegang tot sanitair, water of voedsel. Bronnenmateriaal leert dat deze praktijk de facto schering en inslag is in Kroatië (cfr. infra);

III. Geen garantie op een goede behandeling in Kroatië – geen zekerheid en garanties omtrent bescherming, rechten en status asielprocedure in Kroatië

13.

De actuele situatie in Kroatië vertoont een hoge instroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten. Deze situatie, vergezeld met verschillende verontrustende rapporten omtrent te behandeling van kandidaat-vluchtelingen in Kroatië, laat niet toe om zonder meer te besluiten dat de wijze waarop asielaanvragen in Kroatië actueel worden behandeld conform de bepalingen van het Unierecht, het EVRM en de Vluchtelingenconventie is. Het interstatelijk vertrouwensbeginsel kan derhalve geenszins spelen.

Het is algemeen geweten dat Kroatië als transitzone veel vluchtelingen op haar grondgebied ziet en dat zij de grote instroom niet adequaat aankan.

Uit recent bronnenmateriaal blijkt bovendien onomstotelijk blijkt dat er een stelselmatig probleem is inzake de kwaliteit van de behandeling van de asielaanvragen en inzake de opvangcondities voor kandidaat-vluchtelingen in Kroatië.

14.

Dat het bovendien plausibel is dat er in Kroatië reeds een negatieve beslissing werd genomen in zijn asiëldossier zonder dat hij in deze procedure werd gehoord en dat geen enkele zekerheid bestaat omtrent de status van dit verzoek, maakt de positie van verzoeker nog kwetsbaarder, zeker met het oog op een eventuele gezinshereniging.

Aangezien verzoeker in Kroatië nooit officieel werd gehoord, maar in feite enkel werd opgedragen om vingerafdrukken af te geven in een taal die hij niet begreep, overigens na geslagen en opgesloten te zijn geweest, kan geen enkele zekerheid worden geboden dat de asielprocedure in Kroatië nog niet afgerond, dan wel afgewezen werd.

Verzoeker heeft onder geen enkel beding weet van een eventuele stand van zaken in zijn procedure, en dat weet de Dienst Vreemdelingenzaken overigens ook niet.

Verzoeker heeft dan ook nooit op afdoende wijze zijn asiëlmotieven heeft kunnen uiteenzetten. Verzoeker verliet Kroatië alvorens op adequate wijze gehoord te zijn, en werd overigens aangemaand om dit te doen door hem naar een bus te wijzen die hem naar een grensstad bracht.

Aan verzoeker word aldus geen enkele garantie geboden, noch voor wat betreft een normale afwikkeling van zijn verzoek tot internationale bescherming, dat hij overigens niet wetens en willens heeft gesteld, noch voor wat betreft een eventuele detentie-name in Kroatië, noch dat verzoeker niet onderwerpen zal worden aan een onmenselijke en vernederend behandeling.

Het is allesbehalve opportuun om verzoeker naar Kroatië te verwijderen zonder enige zekerheid te hebben over zijn mogelijkheden tot asiel aldaar. Gezien de uiterst precare positie van verzoeker in zijn land van herkomst, heeft moet hij het recht krijgen om zich op de asielprocedures die de Europese Unie voorschrijft ten volle kunnen beroepen.

15.

Verzoeker wordt naar Kroatië verwijderd op grond van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf en de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 25(2) van Verordening 604/2013.

In het licht van de actuele asielpolitiek in Kroatië kan worden aangenomen dat verzoeker een reëel risico loopt om het slachtoffer te worden van mishandelingen. Immers blijkt uit verscheidene rapporten dat er in de praktijk slechts een zeker

Volgens het verslag van de Ombudsman¹¹ werden 10 087 intenties om internationale bescherming aan te vragen kenbaar gemaakt in grenspolitiebureaus en 137 in luchthavenpolitiebureaus. In 2022 werden volgens het verslag van de Ombudsman niet alleen 21 vluchtelingenstatussen toegekend, maar werden ook 81 verzoeken om internationale bescherming afgewezen en 3 406 opgeschort.”

Ofschoon het erkenningspercentage in een bepaalde lidstaat van asielzoekers op het eerste gezicht niet relevant is in het licht van de vraag of de asielprocedure kan worden beschouwd als van een aanvaardbaar niveau, is dit bijzonder laag erkenningspercentage voor asielzoekers uit Afghanistan in casu wel degelijk van tel. Het is immers des te belangrijker dat de betrokkene op een adequate wijze kan worden gehoord en in rechte kan worden bijgestaan. De verwerende partij biedt geen enkele garantie dat dit in Kroatië het geval is en stelt zelf dat zij geen zekerheid heeft of de bevoegde Kroatische instanties überhaupt het asielverzoek nog niet hebben afgerond.

Dit zou dan ook meteen verklaren waarom de Kroatische instanties radiostilte geven wanneer het aankomt op de terugname van verzoeker. Er is geen enkele garantie dat verzoeker kan worden behandeld op basis van de standaarden die de EU-wetgeving en mensenrechten voorschrijven, verwerende partij biedt deze garanties in elk geval niet en faalt om hiernaar op overtuigende wijze te verwijzen.

Bovendien laat verwerende partij na om zekerheid te bieden over de stellingname van Kroatië. Het dossier, noch de omstreden beslissing spreekt van enige communicatie met Kroatische instanties waaruit blijkt dat de Kroatische staat zich definitief verantwoordelijk acht voor de behandeling van het zogenaamde asielverzoek van verzoeker. Dit is problematisch. Verwerende partij verwijst voornamelijk naar het vertrouwensbeginsel wanneer zij in haar beslissing comfort probeert te bieden omtrent de beslissing om verzoeker naar Kroatië te verwijzen. Verzoekende partij biedt echter geen enkele concrete garantie omtrent de individuele bescherming die verzoeker krijgt, al zeker gezien de feitsituatie, waarin verzoeker reeds onderwerp was van geweld, urenlange (in feite een hele dag) aanhouding zonder eten en drinken, en geenszins op de hoogte werd gebracht van wat er allemaal gebeurde, aangezien er geen tolk aanwezig was. Dit gegeven kan niet zonder meer naast zich neer gelegd worden en wordt ook in rechtspraak van de RvV erkend. Een nietkwantitatieve asielprocedure, kan immers de oorzaak zijn van het kennelijk ongegrond verklaren van zoveel asielaanvragen. Het dermate lage percentage van erkenningen maakt dat er niet zomaar kan worden aangenomen dat deze erkenningsgraad zijn oorzaak vindt enkel en alleen in de overvloed aan asielaanvragen gebaseerd op louter economische gronden of legitieme weigeringen. Het lage erkenningspercentage lijkt eerder te komen uit het feit dat de procedures in Kroatië anders, en meer bepaald niet conform de vereiste standaarden, worden uitgevoerd.

16.

Uit de bestreden beslissing, noch uit het administratieve dossier kan blijken dat verwerende partij enig onderzoek heeft gevoerd naar de omstandigheden waarin verzoeker terecht zou komen bij een terugkeer naar zijn land van herkomst.

Verwerende partij is echter op de hoogte van de precare mensenrechtensituatie in Afghanistan en het gegeven dat verzoeker al dan niet op deugdelijke wijze werd gehoord, ontslaat haar niet van haar plicht om bij het nemen van haar verwijderingsbeslissing rekening te houden met en zelfs onderzoek te voeren naar de algemene situatie in het land van bestemming.

Dat de situatie in Afghanistan voldoende is om aan te nemen dat verzoeker is behept met een bijzondere kwetsbaarheid, is evident.

Immers is er in de Afgaanse gemeenschap sprake van een collectief trauma. Aangezien verzoeker behoort tot een etnische groep van de Hazadi die het voorwerp uitmaakt van stelselmatige onderdrukking, foltering en moord, is deze kwetsbaarheid uiterst precair en onbetwistbaar.

Uit mensenrechtenrapporten over Afghanistan volgt ook dat indien verzoeker uiteindelijk terug naar diens land van herkomst zou worden gestuurd, hij onder meer aan het volgende zal worden blootgesteld: (i) structurele werkloosheid en armoede; (ii) inadequate huisvesting; (iii) discriminatie; (iv) schending van gezondheidsrechten; (v) schending van mensenrechten; (vi) geen toegang tot gezondheidszorg; (vii) onmens

"Nadat de aanvrager zijn voornemen kenbaar heeft gemaakt om internationale bescherming te zoeken, krijgt hij een registratiebewijs (potvrda o registraciji) dat de volgende gegevens bevat: autoriteit die het bewijs afgeeft; datum van afgifte; naam; geboortedatum, -plaats en -land; nationaliteit; geslacht; plaats, adres en tijdstip waarop de persoon zich moet melden bij het opvangcentrum voor aanvragers van internationale bescherming om de aanvraag in te dienen; handtekening van de ambtenaar; en stempel."

Verzoeker heeft dergelijk registratiecertificaat nooit ontvangen van de Kroatische autoriteiten. Verder stelt het AIDA rapport nog het volgende:

"If, after having expressed the intention to apply for international protection, a foreigner does not report to the Reception Centre for Applicants for International Protection without a justified reason, the Ministry of Interior will ex officio discontinue the procedure, according to LITP it shall be deemed that the applicant has withdrawn the application if he or she does not appear at the Reception Centre or avoids lodging an application and fails to justify this within 2 days of the time limit set for appearing at the Reception Centre, or for lodging an application.

If the person is apprehended in an irregular situation once the deadline for an appeal has passed as well as the deadline to leave the European Economic Area, the provisions of the Law on Foreigners will apply. In particular, this means that the person will be considered to be an irregular migrant and will be detained for the purposes of removal."

Vrije vertaling:

"Indien een vreemdeling, nadat hij zijn voornemen kenbaar heeft gemaakt om internationale bescherming aan te vragen, zich zonder gegronde reden niet meldt bij het opvangcentrum voor aanvragers van internationale bescherming, zal het ministerie van Binnenlandse Zaken de procedure ambtshalve stopzetten; volgens het LITP wordt ervan uitgegaan dat de aanvrager de aanvraag heeft ingetrokken indien hij of zij niet bij het opvangcentrum verschijnt of vermijdt een aanvraag in te dienen en dit niet rechtvaardigt binnen 2 dagen na de termijn die is vastgesteld voor het verschijnen bij het opvangcentrum of voor het indienen van een aanvraag.

Als de persoon in een onregelmatige situatie wordt aangehouden nadat de termijn voor het indienen van een beroep en de termijn om de Europese Economische Ruimte te verlaten zijn verstreken, zijn de bepalingen van de vreemdelingenwet van toepassing. Dit betekent in het bijzonder dat de persoon zal worden beschouwd als een illegale migrant en zal worden vastgehouden met het oog op verwijdering."

Het is aldus duidelijk: het risico op uitwijzing door Kroatische autoriteiten naar het land van herkomst van verzoeker is niet enkel heel groot, maar imminent. Er zijn geen garanties dat verzoeker over dezelfde mogelijkheden van behandeling van een verzoek tot internationale bescherming geniet dan in België, het risico op uitwijzing ten gevolge van een gebrekkige procedure, alsook ten gevolge van het inperken van de kansen van verzoeker, werd door verwerende partij onvoldoende in rekening gebracht bij de beoordeling van de situatie waarin verzoeker verkeert.

Verder stelt het AIDA-rapport:

"The procedure for international protection is initiated by lodging the application. In practice this means that the application is submitted orally by the person seeking protection in front of the state officials of the Reception Centre for Applicants for International Protection'. Officials will draft minutes of the interview. The civil servants of the Reception Centre conduct a short interview to collect the following information: personal data of the applicant, information on military service, family and other relations, information on the journey from country of origin (type of transportation and route) and the reasons (in short) why they fled their country of origin. All documents, including the minutes of the first interview, are then sent to the Department for international protection procedure within the Ministry of Interior, which is responsible for conducting a further substantive interview and examining the application."

Vrije vertaling:

"De procedure voor internationale bescherming wordt gestart door het indienen van de aanvraag. In de praktijk betekent dit dat de aanvraag mondeling wordt ingediend door de persoon die bescherming zoekt ten overstaan van de staatsambtenaren van het opvangcentrum voor aanvragers van internationale bescherming". De ambtenaren maken een verslag van het gesprek. De ambtenaren van het Opvangcentrum houden een kort interview om de volgende informatie te verzamelen: persoonlijke gegevens van de aanvrager, informatie over militaire dienst, familie en andere relaties, informatie over de reis vanuit het land van herkomst (soort vervoer en route) en de redenen (in het kort) waarom ze hun land van herkomst zijn ontvlucht. Alle documenten, inclusief de notulen van het eerste interview, worden vervolgens naar de afdeling voor internationale beschermingsprocedures binnen het ministerie van Binnenlandse Zaken gestuurd, die verantwoordelijk is voor het voeren van een verder inhoudelijk interview en het onderzoeken van de aanvraag."

Verzoeker werd echter niet gehoord in Kroatië. Hij kreeg geen tolk toegewezen en moest zich behelpen via gebarentaal.

Het AIDA rapport stelt ook nog:

"Besides that, civil servants in

According to the Ministry, the most common cases where delays occurred were those where the competence of the Social Welfare Centre had changed. No further information on this topic was provided by the Ministry for the period between 2019 and 2022.

After the application has been lodged, the applicant receives an international protection applicant card (iskaznica tražitelja).

The card shall be issued within three days from the lodging of the application and confirms the right of residence in the Republic of Croatia until the completion of the procedure. An applicant's card does not constitute proof of identity. 121 The card is not issued if the person applies at the border.122 In 2022, applicants' cards were issued to 2,520 persons."

Vrije vertaling:

"Daarnaast nemen ambtenaren in het opvangcentrum voor aanvragers van internationale bescherming vingerafdrukken en foto's van de aanvragers, geven ze hen informatie over de procedures, hun rechten en plichten en geven ze de identiteitskaart van de aanvragers af. Het ministerie van Binnenlandse Zaken deelde het Kroatische rechtscentrum mee dat er in 2018 vertragingen optraden bij de organisatie van gesprekken voor het indienen van verzoeken om internationale bescherming, in situaties waarin niet-begeleide kinderen niet op tijd een voogd kregen toegewezen. Volgens het ministerie waren de meest voorkomende gevallen waarin zich vertragingen voordeden die gevallen waarin de bevoegdheid van het centrum voor maatschappelijk welzijn was gewijzigd. Het ministerie verstrekke geen verdere informatie over dit onderwerp voor de periode tussen 2019 en 2022.

Nadat de aanvraag is ingediend, ontvangt de aanvrager een aanvraagkaart voor internationale bescherming (iskaznica tražitelja). De kaart wordt binnen drie dagen na indiening van de aanvraag afgegeven en bevestigt het recht van verblijf in de Republiek Kroatië tot de procedure is afgerond. De kaart van de aanvrager vormt geen identiteitsbewijs. 121 De kaart wordt niet afgegeven als de persoon een aanvraag indient aan de grens.122 In 2022 werden verzoekerskaarten afgegeven aan 2.520 personen."

Verzoeker heeft nooit dergelijke kaart ontvangen en werd niet gehoord. Zijn vingerafdrukken werden afgenomen, dit via het geven van instructies in een taal die hij niet begreep en vervolgens werd hij naar een bus gewezen.

IV. Geen garantie op een goede behandeling in Kroatië – mensenrechtenschendingen (i.h.b. van art. 3 EVRM)

18.

Verwerende partij heeft bovendien geen ernstig onderzoek heeft gevoerd naar de reële risico's op een schending van artikel 3 EVRM in het land van herkomst en dit in het licht van de gekende landeninformatie.

Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, echter een plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van de gegevens die wijzen op een reëel risico van de door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling."

Hoewel de verwerende partij poogt om te overtuigen dat er geen significant risico bestaat dat Kroatië de mensenrechten schendt, blijkt uit rapporten van verschillende mensenrechtenorganisaties dat dit geenszins het geval is. In een gezamenlijke verklaring hebben

verschillende NGO's, waaronder de Danish Refugee Council, Human Rights Watch, ECRE, Amnesty International, Oxfam. Een gezamenlijke verklaring neergelegd Waaruit zonder meer blijkt dat:

"The Decision on December 8, 2022, by the Council of the European Union to admit Croatia into the Schengen area despite substantiated reports of frequent breaches of EU and international human rights law by Croatian authorities and its border guards shows disregard for the EU's commitment to fundamental rights, 8 leading human rights and humanitarian organizations said today."

Vrije vertaling:

"Het besluit van 8 december 2022 van de Raad van de Europese Unie om Kroatië toe te laten tot het Schengengebied, ondanks gefundeerde meldingen van veelvuldige schendingen van de EU- en internationale mensenrechtenwetgeving door de Kroatische autoriteiten en hun grenswachten, getuigt van minachting voor de inzet van de EU voor de grondrechten, aldus 8 vooraanstaande mensenrechten- en humanitaire organisaties vandaag."

Verder stelt de verklaring:

*"Despite substantiated and often irrefutable evidence that Croatia is violating EU rules, Croatian authorities have persistently failed to conduct timely, thorough, and independent investigations of reported police misconduct, and hold those responsible to account. The European Commission's own progress report on Croatia's implementation of the Schengen acquis, the rules governing access under EU law, cites human rights challenges. The Council of Europe Committee for Prevention of Torture noted that Croatia's Interior Ministry dismisses nearly 90 percent of all complaints of police misconduct."*¹³

Vrije vertaling:

"Ondanks gefundeerd en vaak onweerlegbaar bewijs dat Kroatië de EU-regels overtreedt, hebben de Kroatische autoriteiten bij voortduring nagelaten om tijdig, grondig en onafhankelijk onderzoek te doen naar gerapporteerd wangedrag van de politie en om de verantwoordelijken ter verantwoording te roepen. In het eigen voortgangsverslag van de Europese Commissie over de implementatie door Kroatië van het Schengenacquis, de toegangsregels volgens de EU-wetgeving, worden uitdagingen op het gebied van mensenrechten aangehaald. Het Comité ter voorkoming van foltering van de Raad van Europa merkte op dat het Kroatische ministerie van Binnenlandse Zaken bijna 90 procent van alle klachten over wangedrag door de politie verwerpt.

20.

De verwerende partij gaat bovendien geheel voorbij aan de realiteit voor verzoekers om internationale bescherming in Kroatië. Het is immers niet zo eenvoudig als de verweerder doet uitschijnen om bewijselementen (welke?) te kunnen bekomen van deze tekortkomingen.

Verzoeker sprak de taal niet, legde uit geen bijstand te hebben gekregen van een tolk en werd geslagen, waardoor hij zich mentaal zeer verward en kwetsbaar voelde. De verklaringen van verzoeker stroken met de realiteit zoals deze uit diverse rapporten blijken (waarvoor verzoeker voornamelijk naar onderstaande rapporten verwijst).

Verzoeker wenst voornamelijk te verwijzen naar het bovenvermelde rapport van de Asylum Information Database (AIDA) getiteld Country Report: Croatia, 2022 bijgewerkt tot juni 2023 (hierna: het AIDA-rapport 2022), waarin wordt verwezen naar refoulement aan de grens, politiegeweld en precare leefomstandigheden in de centra, structurele tekortkomingen die van invloed zijn op de

asielprocedure en tekortkomingen in het systeem van opvang en integratie van aanvragers van internationale bescherming in Kroatië Volgens het verslag AIDA - Kroatië (p. 26 e.v.) veroordelen vele mensenrechtenactoren en -organisaties het politiegeweld tegen migranten aan de Kroatische grens.

Volgens AYS en BVMN werden in 2021 meer dan 2.800 mensen het slachtoffer van illegale uitzettingen en politiegeweld, waaronder kwetsbare mensen, vrouwen, begeleide en niet-begeleide kinderen. Het Europees Comité ter voorkoming van foltering en onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing (CPT) heeft in december 2021 een verslag gepubliceerd over zijn bezoek aan Kroatië in augustus 2020. In dit verslag, ook opgenomen in het AIDA-verslag (p. 27-31), rapporteert het CPT over politiegeweld en mishandeling van migranten door Kroatische politieagenten.

Verder verwijst het AIDA rapport naar verschillende andere rapporten van Europese NGO's:

"Pushback practices persisted throughout 2022, as reported by many organisations such as the Danish Refugee Council (DRC), PRAB initiative, the Border Violence Monitoring Network (BVMN), Save the Children, Are You Serious? (AYS), the Centre for Peace Studies (CPS) and Welcome! Initiative'. According to the Danish Refugee Council (DRC), 3,461 persons were pushed back from Croatia to Bosnia and Herzegovina (BiH) in 2022, 48 compared to 9,114 in 2021. 49 UNHCR data further indicates that 289 persons were pushed back from Croatia to Serbia in 2022, 50 compared to 928 in 2021. 51 In 2022, Save the Children and the Centre for Interdisciplinary Studies at the University of Sarajevo published a report

analysing⁵² the level and types of violence that children experience while attempting to reach Western Europe via the Balkans route. Based on the interviews realised with migrant children, most of the interviewees reported having tried to cross the border from Bosnia and Herzegovina to Croatia more than three times, with the largest number of attempts recorded being nine.

The Ombudsp

The Centre for Peace Studies (CPS) also reported that push backs practices and denying access to asylum continued in 2022. In 2022, Common report of CPS and PRO ASYL on systematic human rights violations at Croatian borders was published. This report provides an overview of the unlawful and illegal practices of Croatian authorities in the past six years, especially during 2020 and 2021, as well as the alleged change of the pushback practice in 2022. In 2022, CPS noticed the change in approach of the police towards migrants as police has started issuing more return decision, through the so-called 7-days papers ordering applicants to leave European Economic Area. Protection Rights At Borders (PRAB) initiative, which focuses on human rights violations at the EU's external and internal borders and in particular on the illegal practice of pushbacks, also reported on pushbacks from Croatia specifying that victims of the pushback cases reported being denied access to the asylum procedure in 2022.

Following repeated allegations in previous years, the European Committee for the Prevention of Torture and Inhuman or Degrading Treatment or Punishment (CPT) organised an ad hoc visit to Croatia in August 2020. Upon publication of the report at the end of 2021, the Croatian Ministry of Interior responded the following: "During 2021, the Mol's Internal Control Department processed 13 cases related to the treatment of migrants by police officers. The actions of the Internal Control Department relate to the preliminary collection of information on events and the collection of evidence of possible disciplinary responsibility of police officers, while other investigations are conducted by specialized services - the criminal police. In connection with the above, disciplinary proceedings have been initiated against 6 police officers - against three for misconduct in the service or outside the service when the reputation of the police is severely damaged - proceedings are underway, while disciplinary proceedings against three police officers have been terminated for noncompliance, negligence, untimely or careless performance of official duties and fines were imposed on them."

Vrije vertaling:

"Pushback-praktijken hielden aan gedurende 2022, zoals gerapporteerd door veel organisaties zoals de Deense Vluchtelingenraad (DRC), het PRAB-initiatief, het Border Violence Monitoring Network (BVMN), Save the Children, Are You Serious? (AYS), het Centrum voor Vredesstudies (CPS) en Welcome! Initiatief". Volgens de Deense Vluchtelingenraad (DRC) werden in 2022 3.461 personen teruggedreven van Kroatië naar Bosnië en Herzegovina (BiH), 48 vergeleken met 9.114 in 2021. 49 Uit gegevens van UNHCR blijkt verder dat in 2022 289 personen vanuit Kroatië werden teruggedreven naar Servië, 50 vergeleken met 928 in 2021. 51 In 2022 publiceerden Save the Children en het Centrum voor Interdisciplinaire Studies van de Universiteit van Sarajevo een rapport⁵² waarin het niveau en de soorten geweld worden geanalyseerd die kinderen ervaren wanneer ze West-Europa proberen te bereiken via de Balkanroute. Op basis van de interviews met migrantenkinderen meldden de meeste ondervraagden dat ze meer dan drie keer hadden geprobeerd om de grens van Bosnië en Herzegovina naar Kroatië over te steken, waarbij het grootste aantal geregistreerde pogingen negen keer was.

De ombudsman voor kinderen meldde dat volgens gegevens van het Border Violence Monitoring Network in 2022 ten minste 120 kinderen werden teruggeduwd. Het werkelijke aantal is waarschijnlijk hoger, omdat het niet mogelijk is om het exacte aantal kinderen te bepalen dat aanwezig was in de grote groepen die werden teruggeduwd ondanks dat ze te kennen hadden gegeven dat ze van plan waren om internationale bescherming aan te vragen. Maatschappelijke organisaties waarschuwen dat jongere kinderen werden blootgesteld aan psychologisch en verbaal geweld, en oudere aan fysiek geweld. Toch meldden sommige niet-gouvernementele organisaties dat ze beduidend minder oproepen ontvingen over kinderen in 2022.

Are You Serious (AYS), als onderdeel van het Border Violence Monitoring Network (BVMN), meldde dat BVMN gegevens verzamelt over pushbacks. Volgens hun gegevens verzamelde BVMN in 2022 123 getuigenissen van uitgezette groepen, waaronder minstens 1.100 slachtoffers. De meerderheid van de personen (93,5%) werd uitgezet vanuit Kroatië naar Bosnië en Herzegovina. Onder de geïnterviewde groepen die te maken kregen met verdrijving, bevonden zich ten minste 53 groepen (43,1%) minderjarigen, en ten minste 73 groepen (59,35%) verklaarden te hebben geprobeerd asiel aan te vragen. De meest voorkomende vormen van geweld waren: slaan, diefstal en vernieling van persoonlijke bezittingen (geld, mobiele telefoons en draagbare batterijen). AYS meldde ook dat volgens de BVMN-gegevens gewelddaden werden vastgesteld tegen alle groepen mensen, inclusief zwangere vrouwen, kinderen, niet-begeleide kinderen en ouderen.

Het Centrum voor Vredesstudies (CPS) meldde ook dat push backs-praktijken en het weigeren van toegang tot asiel in 2022 doorgingen. In 2022 werd een gemeenschappelijk rapport van CPS en PRO ASYL gep

ad-hocbezoek aan Kroatië. Bij de publicatie van het rapport eind 2021 reageerde het Kroatische ministerie van Binnenlandse Zaken als volgt: "Gedurende 2021 heeft de afdeling Interne Controle van het ministerie van Binnenlandse Zaken 13 zaken verwerkt die betrekking hadden op de behandeling van migranten door politieagenten. De acties van de afdeling Interne Controle hebben betrekking op de voorafgaande verzameling van informatie over gebeurtenissen en de verzameling van bewijsmateriaal voor mogelijke disciplinaire verantwoordelijkheid van politieagenten, terwijl andere onderzoeken worden uitgevoerd door gespecialiseerde diensten - de recherche.

In verband met het bovenstaande zijn disciplinaire procedures gestart tegen 6 politieambtenaren - tegen drie wegens wangedrag in de dienst of buiten de dienst wanneer de reputatie van de politie ernstig is geschaad - de procedures lopen nog, terwijl disciplinaire procedures tegen drie politieambtenaren zijn beëindigd wegens niet-naleving, nalatigheid, ontijdige of onzorgvuldige uitvoering van officiële taken en hun boetes zijn opgelegd."

Het CPT wijst erop dat:

"les mauvais traitements allégués consistaient en des gifles, des coups de pied, des coups de matraque ou des coups assénés avec d'autres objets contondants (par exemple, des crosses ou des canons d'armes à feu, des bâtons ou des branches d'arbre). Ils avaient été infligés intentionnellement soit au moment de l'« interception » et de la privation de liberté de fait à l'intérieur du territoire croate (à savoir de quelques kilomètres à une cinquantaine de kilomètres ou plus de la frontière), soit au moment de leur renvoi au-delà de la frontière en Bosnie-Herzégovine. Dans un grand nombre de cas, les personnes interrogées présentaient des lésions corporelles récentes que les deux médecins légistes de la délégation ont estimé compatibles avec leurs allégations, selon lesquelles elles avaient été maltraitées par des policiers croates (par exemple, il est fait référence à des hématomes caractéristiques dans le dos suivant deux lignes parallèles entre elles, totalement compatibles avec des coups de matraque ou de bâton".

Vrije vertaling :

"de vermeende mishandeling bestond uit klappen, schoppen, slagen met een wapenstok of slagen met andere stompe voorwerpen (bijvoorbeeld geweerkolven of lopen, stokken of boomtakken). Ze werden opzettelijk toegebracht, hetzij op het moment van "onderschepping" en feitelijke vrijheidsberoving op Kroatisch grondgebied (d.w.z. op enkele kilometers tot vijftig kilometer of meer van de grens), hetzij op het moment van hun terugkeer over de grens naar Bosnië-Herzegovina. In een groot aantal gevallen vertoonden de ondervraagde personen recente lichamelijke verwondingen die volgens de twee forensische artsen van de delegatie in overeenstemming waren met hun beweringen dat zij door Kroatische politieagenten waren mishandeld (er wordt bijvoorbeeld verwezen naar karakteristieke hematomen op de rug die twee parallelle lijnen volgen en die volledig te rijmen zijn met slagen van een wapenstok of een stok).

In een rapport van het CPT wordt op verschillende getuigenissen van migranten gewezen:

"A number of persons met by the CPT's delegation complained that, in addition to physical abuse, they had been subjected to other forms of severe ill-treatment by police officers when apprehended and subsequently pushed back across the border. Such treatment consisted of police officers firing bullets close to their bodies while they lay on the ground, being thrown in the Korana river with their hands still zip-locked, being forced to march through the forest and being pushed back without shoes and wearing only their underwear and, in some cases, even fully naked. These and other actions by the Croatian police described in some of the cases above were perceived by migrants as being demeaning and intended to humiliate them"

"Several migrants met by the delegation stated that police officers, notably from the intervention police, had not worn identification tags or even insignia and that they had worn balaclavas to hide their faces (plainly, during the month of August, these were not needed to keep themselves warm). Further, in addition to the tonfa (rubber batons) which is standard equipment for the intervention police, many migrants claimed that police officers often carried non-standard wooden sticks".

Vrije vertaling:

"Een aantal personen die door de CPT-delegatie werden ontmoet, klaagden dat ze, naast fysieke mishandeling, waren onderworpen aan andere vormen van ernstige mishandeling door politieagenten toen ze werden aangehouden en vervolgens over de grens werden teruggedreven. Deze behandeling bestond uit politieagenten die kogels vlak langs hun lichaam afvuurden terwijl ze op de grond lagen, in de rivier de Korana werden gegooid met hun handen nog dichtgeknoopt, gedwongen werden door het bos

border with BiH are also a source of concern for the Committee and may in some cases amount to ill-treatment. The delegation received numerous allegations of migrants being transported with their hands cuffed in zip-locks in front in cramped conditions (up to 25 in a van) with several of them forced to stand due to the lack of space. Further, the standard deportation vans were not equipped with security belts or hand grips. Numerous allegations were received of reckless driving by police officers causing injuries to migrants, as well as episodes of nausea and vomiting. Two Moroccan nationals met in an informal settlement in the vicinity of Velika Kladuša who displayed skin lesions on their legs which they attributed to being covered in the vomit of other detainees during their transportation in a police van."

Vrije vertaling:

"De manier waarop en de omstandigheden waaronder migranten worden vervoerd (zie ook punt 39) van de plaats van aanhouding (inclusief van de Sloveense grens, die in sommige gevallen meer dan 200 km verderop ligt) naar de grens met Bosnië en Herzegovina zijn ook een bron van zorg voor het Comité en kunnen in sommige gevallen neerkomen op mishandeling. De delegatie ontving talrijke beschuldigingen van migranten die werden vervoerd met hun handen gebond in ritssluitingen voorin in krappe omstandigheden (tot 25 in een busje), waarbij een aantal van hen gedwongen werd te staan vanwege het gebrek aan ruimte. Bovendien waren de standaard deportatiebusjes niet uitgerust met veiligheidsgordels of handgrepen. Er werden talrijke beschuldigingen ontvangen van roekeloos rijgedrag door politieagenten dat verwondingen veroorzaakte bij migranten, alsook episodes van misselijkheid en braken. Twee Marokkaanse onderdanen die in een informele nederzetting in de buurt van Velika Kladuša waren ontmoet, vertoonden huidlaesies op hun benen die ze toeschreven aan het feit dat ze tijdens hun vervoer in een politiebusje onder het braaksel van andere gedetineerden zaten."

Uit dit rapport blijkt ook dat de Kroatische instanties onvoldoende controle uitoefenen op politieagenten en klachten in verband met mensonterende behandelingen en geweld vaak zonder gevolg laten. Bovendien kreeg het CPT geen volledige toegang om haar onderzoek te vervolledigen, waardoor het baseren op wederzijds vertrouwen zeer moeilijk blijkt wegens het gebrek aan transparantie ter zake:

"The Committee regrets that, on this occasion, its delegation was not granted access to the regional coordination centre at Cetingrad Border Police Station. This only serves to reinforce the CPT's view that there is currently no effective oversight of the "diversion" and "interception" operations conducted by Croatian law enforcement officials. The CPT recalls that Article 8 (2) (d) of the Convention obliges Parties to provide the Committee with all information available to them which is necessary for the Committee to carry out its task. By refusing access to the above mentioned regional coordination centre and to any relevant CCTV recordings of stationary and mobile thermo-visual devices covering the border with BiH, the Croatian authorities failed to dispel doubts regarding the ill-treatment allegedly perpetrated by police officers in the context of "diversion" and "interception" operations. The Committee trusts that in future its delegations as well as other independent monitoring bodies will be granted unimpeded access to this and any other such similar facilities holding information to which it is entitled to have access."

Vrije vertaling:

"Het Comité betreurt dat zijn delegatie bij deze gelegenheid geen toegang kreeg tot het regionale coördinatiecentrum in het grenspolitiebureau van Cetingrad. Dit versterkt alleen maar de mening van het CPT dat er momenteel geen effectief toezicht is op de "omleiding" en "onderschepping" operaties uitgevoerd door Kroatische rechtshandavingsambtenaren. Het CPT herinnert eraan dat artikel 8, lid 2, onder d), van het Verdrag partijen verplicht het Comité alle informatie te verstrekken waarover zij beschikken en die het Comité nodig heeft om zijn taak uit te voeren. Door toegang te weigeren tot het bovengenoemde regionale coördinatiecentrum en tot alle relevante CCTV-opnames van vaste en mobiele thermovisuele apparaten die de grens met Bosnië en Herzegovina bewaken, zijn de Kroatische autoriteiten er niet in geslaagd twijfels weg te nemen over de mishandeling die politieagenten zouden hebben uitgevoerd in de context van "omleidingsoperaties" en "onderscheppingsoperaties". Het Comité vertrouwt erop dat zijn delegaties en andere onafhankelijke controleorganen in de toekomst ongehinderd toegang zullen krijgen tot deze en andere soortgelijke faciliteiten die informatie bevatten waar het recht op heeft."

En</

The delegation's forensic medical findings include, in many instances, injuries indisputably compatible with police ill-treatment, such as characteristic "tram-line" hematomas to the back of the body, which could only have been sustained as a result of the infliction of truncheon/stick blows. Further, other aspects of the treatment of migrants such as their transportation in cramped and unsafe conditions, ignoring their asylum requests and denying them access to the fundamental safeguards to which they are legally entitled, are practices that have no place in a State that respects its human rights commitments and abides by the rule of law.

To these concerns must be added the fact that, in the period since the visit, the CPT has continued to receive credible allegations of severe ill-treatment of exactly the same nature as that established by its delegation during the visit. By way of example, on 16 October 2020, the Committee received very detailed allegations, supported by new photographic material, concerning the recent ill-treatment by Croatian police officers of a number of migrants who credibly claim to have been subjected, inter alia, to multiple baton blows. They also stated that they had been subject to verbal abuse and degrading treatment such as being forced to walk across the border into BiH in only their underwear.

The delegation's forensic medical experts have provided the CPT with their expert analysis of some of that new photographic material and have concluded that, just as had been found during the visit, the injuries shown are compatible with the police ill-treatment alleged. That such practices should persist several months after the CPT's delegation shared its own findings with the Croatian authorities at the highest political levels is simply unconscionable.

The CPT's report also shows clearly that there are no effective accountability mechanisms in place to identify the perpetrators of alleged acts of ill-treatment. Further, there is still no independent police complaints body to undertake effective investigations into cases of alleged ill-treatment by law enforcement officials and tolerance of ill-treatment by senior officers. Further, the report highlights profound deficiencies in the thoroughness and independence of those investigations which have been carried out. It is also evident that there is currently no effective monitoring mechanism capable of examining push back operations, as the work of the NPM has been hindered and there is not, and never has been, any "independent border monitoring mechanism".

Vrije vertaling:

"De beschuldigingen van zware fysieke mishandeling en andere misbruiken door politieagenten van onderschepte migranten in het kader van de operatie "Koridor" moeten onmiddellijk worden aangepakt.

De forensische medische bevindingen van de delegatie omvatten in veel gevallen verwondingen die onbetwistbaar overeenkomen met mishandeling door de politie, zoals karakteristieke "tramlijn" bloeduitstortingen op de achterkant van het lichaam, die alleen kunnen zijn opgelopen als gevolg van het toebrengen van slagen met een wapenstok of een stok. Verder zijn andere aspecten van de behandeling van migranten, zoals hun vervoer in krappe en onveilige omstandigheden, het negeren van hun asielaanvragen en het ontzeggen van toegang tot de fundamentele waarborgen waar ze wettelijk recht op hebben, praktijken die niet thuishoren in een staat die zijn mensenrechtenverplichtingen nakomt en zich houdt aan de rechtsstaat.

Aan deze bezorgdheid moet worden toegevoegd het feit dat het CPT in de periode na het bezoek geloofwaardige beschuldigingen van ernstige mishandeling is blijven ontvangen van precies dezelfde aard als die welke door haar delegatie tijdens het bezoek zijn vastgesteld. Bij wijze van voorbeeld, op 16 oktober 2020 ontving het Comité zeer gedetailleerde beschuldigingen, ondersteund door nieuw fotomateriaal, over de recente mishandeling door Kroatische politieagenten van een aantal migranten die geloofwaardig beweren te zijn onderworpen aan, onder andere, meerdere knuppelslagen. Zij verklaarden ook dat zij het slachtoffer waren geworden van verbaal geweld en vernederende behandeling, zoals gedwongen werden om alleen in hun ondergoed over de grens naar Bosnië en Herzegovina te lopen.

De forensisch-medische deskundigen van de delegatie hebben het CPT hun deskundige analyse van een deel van dat nieuwe fotomateriaal verstrekt en zijn tot de conclusie gekomen dat, net als tijdens het bezoek was geconstateerd, de getoonde verwondingen verenigbaar zijn met de mishandeling door de politie waarvan wordt beweerd. Dat dergelijke praktijken blijven voortduren enkele maanden nadat de CPT-delegatie haar eigen bevindingen met de Kroatische autoriteiten op de hoogste politieke niveaus heeft gedeeld, is gewoonweg gewetenloos.

Het rapport van het CPT toont ook duidelijk aan dat er geen effectieve verantwoordingsmechanismen bestaan om de daders van vermeende mishandelingen te identificeren. Verder is er nog steeds geen onafhankelijk klachtenorgaan voor de politie dat effectief onderzoek doet naar gevallen van vermeende mishandeling door wetshandhavers en het gedogen van mishandeling door hoge functionarissen. Het rapport wijst verder op ernstige tekortkomingen in de grondigheid en onafhankelijkheid van de onderzoeken die

International's Western Balkans Researcher, said: "Lighthouse Reports' findings that authorities in Europe are intentionally detaining people in unofficial detention sites confirms a disturbing trend which Amnesty International has previously witnessed at numerous EU borders.

People are often held in tents, containers and police vans, usually off-grid in isolated forests or others inaccessible areas, in a deliberate attempt to keep them near the EU's external borders. This intentional tactic allows the authorities to quickly perform illegal pushbacks, ignore their asylum claims and commit other abuses. "Amnesty International has documented numerous cases of people being forced to spend anywhere between several hours and several days in unofficial detention sites on EU borders, including recently in Greece, Croatia, Poland and Latvia. The authorities are intentionally operating sites outside of formal systems of detention or accommodation to avoid scrutiny. Today's announcement that Croatia is joining the Schengen area shows that the EU condones, and even rewards these illegal practices, and is willing to sacrifice human rights to prevent people from entering the EU. "The detention of migrants and refugees should be used as a measure of last resort and only when absolutely necessary. People seeking asylum should be protected from refoulement, allowed to enter territories, and given the opportunity to file an asylum request." Background Amnesty International has documented numerous cases of migrants being apprehended by Croatian police before being transported more than 200 kilometres in extremely poor conditions, often in overcrowded, poorly ventilated police vans while handcuffed. In 2021, the European Committee for the Prevention of Torture (CPT), said the manner and conditions in which migrants and refugees were being transported and detained in police vans for extended periods might in some cases amount to ill-treatment."

Vrije vertaling:

"In een reactie op een rapport van Lighthouse Reports, een NGO die journalistiek samenwerkt, over mensen die worden vastgehouden op onofficiële detentieplaatsen aan de grenzen van Bulgarije, Hongarije en Kroatië, zei Jelena Sesar, onderzoeker Westelijke Balkan van Amnesty International: "De bevindingen van Lighthouse Reports dat autoriteiten in Europa opzettelijk mensen vasthouden in onofficiële detentiecentra, bevestigen een verontrustende trend die Amnesty International al eerder heeft waargenomen aan tal van EU-grenzen. Mensen worden vaak vastgehouden in tenten, containers en politiebusjes, meestal in afgelegen bossen of andere ontoegankelijke gebieden, in een doelbewuste poging om ze dicht bij de buitengrenzen van de EU te houden. Deze opzettelijke tactiek stelt de autoriteiten in staat om snel illegale pushbacks uit te voeren, hun asielaanvragen te negeren en andere misstanden te begaan. "Amnesty International heeft talrijke gevallen gedocumenteerd van mensen die gedwongen werden om enkele uren tot enkele dagen door te brengen in onofficiële detentiecentra aan de EU-grenzen, zoals onlangs in Griekenland, Kroatië, Polen en Letland. De autoriteiten gebruiken opzettelijk locaties buiten de formele detentie- of opvangsystemen om controle te vermijden. De aankondiging van vandaag dat Kroatië toetreedt tot het Schengengebied laat zien dat de EU deze illegale praktijken door de vingers ziet en zelfs beloont, en bereid is mensenrechten op te offeren om te voorkomen dat mensen de EU binnenkomen. "Het opsluiten van migranten en vluchtelingen zou als laatste redmiddel moeten worden gebruikt en alleen als het absoluut noodzakelijk is.

Mensen die asiel zoeken moeten worden beschermd tegen refoulement, toestemming krijgen om gebieden binnen te komen en de kans krijgen om een asielverzoek in te dienen." Achtergrond Amnesty International heeft talrijke gevallen gedocumenteerd van migranten die door de Kroatische politie werden aangehouden voordat ze meer dan 200 kilometer onder extreem slechte omstandigheden werden vervoerd, vaak in overvolle, slecht geventileerde politiebusjes terwijl ze geboeid waren. In 2021 zei het Europees Comité ter voorkoming van foltering (CPT) dat de manier waarop en de omstandigheden waaronder migranten en vluchtelingen voor langere tijd in politiebusjes worden vervoerd en vastgehouden, in sommige gevallen neerkomen op mishandeling. "

Een ander rapport van Amnesty International stelt¹⁷:

"Croatian authorities have consistently assaulted refugees and migrants and denied them access to asylum, in contravention of European and International law, said Amnesty International, in response to a damning report released by the Council of Europe's Committee on Prevention of Torture (CPT) today.

The CPT's report on the treatment of migrants and asylum seekers by the Croatian police confirmed research from Amnesty International and other groups which have found consistent abuses in Croatia's border areas over the past four years. After visiting Croatia in August 2020, the CPT's report was formally adopted in November 2020, however its publication was delayed as Croatian authorities did not provide consent for its publication. [...]

"The violence and abuse documented here point to a systematic and deliberate practice designed to punish those who try to cross the border. It may amount to torture, cruel, inhuman or degrading treatment on the part of the Croatian authorities," said Massimo Moratti, Director for Research of Amnesty International in Europe.

The CPT concluded that Croatian authorities' attempts to justify the abuses documented

"De Kroatische autoriteiten hebben vluchtelingen en migranten voortdurend mishandeld en hun de toegang tot asiel ontzegd, wat in strijd is met de Europese en internationale wetgeving, aldus Amnesty International in reactie op een vernietigend rapport dat vandaag is uitgebracht door het Comité inzake de voorkoming van folteringen (CPT) van de Raad van Europa.

Het rapport van het CPT over de behandeling van migranten en asielzoekers door de Kroatische politie bevestigt onderzoek van Amnesty International en andere groepen die de afgelopen vier jaar consistente misstanden in de grensgebieden van Kroatië hebben geconstateerd. Na een bezoek aan Kroatië in augustus 2020 werd het rapport van het CPT formeel aangenomen in november 2020, maar de publicatie ervan werd uitgesteld omdat de Kroatische autoriteiten geen toestemming gaven voor publicatie.

[...]

"Het hier gedocumenteerde geweld en misbruik wijzen op een systematische en doelbewuste praktijk die bedoeld is om degenen die de grens proberen over te steken te straffen. Dit kan neerkomen op marteling, wrede, onmenselijke of vernederende behandeling door de Kroatische autoriteiten", aldus Massimo Moratti, directeur onderzoek van Amnesty International in Europa.

Het CPT concludeerde dat de pogingen van de Kroatische autoriteiten om de in het rapport gedocumenteerde mishandelingen te rechtvaardigen geen plausibele verklaring vormen voor de vele ernstige verwondingen die het gevolg zijn van mishandeling door de politie.

[...]

Het CPT uitte scherpe kritiek op het verzuim van de Kroatische autoriteiten om grondig en tijdig onderzoek te doen naar klachten over wangedrag door de politie en merkte op dat de dossiers van een paar afgeronde zaken "geen onderzoeksdaden van feitenonderzoek laten zien die die naam waardig zijn." Bovendien merkte het CPT op dat deze "onderzoeken", die hadden moeten worden uitgevoerd door een onafhankelijke instantie, in plaats daarvan werden uitgevoerd door politieagenten zelf, waardoor elke notie van onafhankelijkheid of onpartijdigheid werd ondermijnd.

Voorts heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens Kroatië in het verleden al veroordeeld voor mensenrechtenschendingen.¹⁸ Op heden is er alweer een nieuwe zaak hangende voor het EHRM, in het kader van de stelselmatige mensenrechtenschendingen die aan de gang zijn in Kroatië. In december 2023 daagde Sami Barkal, een Syrische vluchteling die filmde hoe Kroatische grenswachters mede-vluchtelingen sloegen tijdens een pushback, de Kroatische autoriteiten voor het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.¹⁹

Een rapport van 11.11.11 van februari 2024²⁰ stelt omtrent Kroatië het volgende:

"Ook in Kroatië vonden in 2023 op grote schaal pushbacks plaats. Danish Refugee Council rapporteerde 3.331 gewelddadige pushbacks vanuit Kroatië naar Bosnië. In april 2023 bracht Human Rights Watch een rapport uit dat concludeerde dat pushbacks in het land reeds lange tijd een "standaard werkwijze" zijn. Daarbij wordt systematisch geweld gebruikt. Het gaat onder meer over: ouders die voor de ogen van hun kinderen met stokken in elkaar geslagen worden, mensen die aan bomen worden vast gebonden, mensen die in de rivier worden gegooid, het toedienen van elektroshocks, het richten van vuurwapens op mensen en dreigen om hen neer te schieten, mensen die over de grond gesleept worden, gedwongen worden om hun schoenen of zelfs al hun kleren uit te doen en vervolgens blootvoets de grens over worden gestuurd. Telefoons, medicijnen, identiteitsdocumenten en voedsel wordt vernietigd of in beslag genomen."

Het rapport vervolgt:

"Het geweld aan de buitengrenzen botst nog steeds op stilzwijgen in West-Europese landen. Hierdoor ontstaat minstens de indruk dat ze gebeuren met de goedkeuring van deze lidstaten. Dit terwijl de huidige situatie niet in het voordeel is van de West-Europese landen, die zich zorgen maken over 'secundaire migratiebewegingen' uit andere lidstaten. Respect voor mensenrechten is cruciaal in de weg naar een meer eerlijke spreiding van de verantwoordelijkheden tussen de lidstaten.

De DVZ biedt geen waarborgen, specifiek met betrekking tot de individuele situatie van verzoeker, een Afghaanse vluchteling met psychologisch trauma ingevolge de situatie van willekeurig geweld en flagrante schendingen van mensenrechten in diens land van herkomst en in Kroatië.

De DVZ biedt ook geen specifiek antwoord op de individuele problemen van de verzoekende partij en bieden geen garantie dat zijn verzoek in Kroatië effectief naar behoren, en mits het respecteren van zijn fundamentele rechten plaats zal vinden.

22.

Juridische hulp en bijstand blijkt te worden gewaarborgd door hulporganisaties en ngo's, en niet door de Kroatische overheid. Amnesty International rapporteerde overigens:

*"In November, Parliament adopted changes to the Law on Foreigners that, according to NGOs, could restrict the rights of asylum-seekers and migrants and potentially criminalize legitimate acts of solidarity."*²¹

Vrije vertaling:

"In november nam het parlement wijzigingen aan in de vreemdelingenwet die volgens NGO's de rechten van asielzoekers en migranten kunnen beperken en legitieme solidariteitsacties mogelijk strafbaar kunnen stellen."

Uit het laatste AIDA-rapport blijkt overigens ook expliciet dat de omstandigheden in opvangcentra zorgwekkend zijn:

"In 2020, the NGO Rehabilitation Centre for Stress and Trauma (RCT) informed FRA that they noted difficulties in ensuring the standards laid down in the Receptions Conditions Directive, especially for vulnerable applicants. They reported that an applicant with amputated legs was placed in a facility for the elderly with mental problems, which was not adapted for people in wheelchairs. They also highlighted the lack of effective mechanisms to identify torture victims.⁴¹⁷ The similar was reported by RCT in 2021. Centre for Peace Studies (CPS) also pointed out that there is still an inadequate system for identifying vulnerable groups within Reception Centres for Applicants of International Protection and Reception Centre for Foreigners. CPS also reported the questionable level of providing psychological support to applicants in reception centres suffering from trauma, PTSD and similar conditions in which quality, professional, individualised psychological support is needed."

Vrije vertaling:

"In 2020 deelde de ngo Rehabilitation Centre for Stress and Trauma (RCT) aan het Bureau mee dat zij problemen constateerde bij het waarborgen van de normen die zijn vastgelegd in de richtlijn opvangvoorzieningen, met name voor kwetsbare aanvragers. Zij meldden dat een aanvrager met geamputeerde benen was geplaatst in een voorziening voor ouderen met psychische problemen, die niet was aangepast voor mensen in een rolstoel. Ze wezen ook op het gebrek aan effectieve mechanismen om slachtoffers van foltering te identificeren.⁴¹⁷ Hetzelfde werd gemeld door RCT in 2021. Centre for Peace Studies (CPS) wees er ook op dat er nog steeds een inadequaat systeem is voor het identificeren van kwetsbare groepen binnen opvangcentra voor aanvragers van internationale bescherming en opvangcentra voor buitenlanders. CPS meldde ook het twijfelachtige niveau van psychologische ondersteuning aan aanvragers in opvangcentra die lijden aan trauma, PTSS en vergelijkbare aandoeningen waarbij hoogwaardige, professionele, geïndividualiseerde psychologische ondersteuning nodig is."

Verder stelt datzelfde rapport omtrent de Dublin-procedure (eigen benadrukking):

"Applicants who are returned from other Member States in principle do not face any obstacles to access the procedure for granting international protection in Croatia. However, those who had left Croatia before the end of procedure and therefore had their case suspended, have to re-apply for international procedure (if they wish) once they return to Croatia, and thereby re-enter their initial procedure, in line with Article 18(2) of the Dublin III Regulation."

On the other hand, persons whose application was explicitly withdrawn or rejected before leaving Croatia are considered subsequent applicants upon return, contrary to the requirements of the Regulation (...) In a report published in February 2019, Médecins du Monde highlighted that mental health support is especially lacking for applicants returned to Croatia under the Dublin Regulation, who are reportedly facing a lower quality of life than other asylum applicants."

Vrije vertaling:

"Aanvragers die zijn teruggekeerd uit andere lidstaten ondervinden in principe geen belemmeringen bij de toegang tot de procedure voor het verlenen van internationale bescherming in Kroatië. Degenen die Kroatië hebben verlaten vóór het einde van de procedure en van wie de zaak derhalve is opgeschort, moeten echter opnieuw een internationale procedure aanvragen (indien zij

Hoewel verwerende partij in haar omstreden beslissing verwijst naar het eerste deel van dit citaat, laat zij na om ook te motiveren dat er wel degelijk een laakbare behandeling plaatsvindt van asielzoekers die tegen gevolge van de Dublinprocedure terugkeerden naar dat land. Hier moet rekening mee worden gehouden bij de beoordeling van de beslissing tot uitwijzing, hetgeen niet gebeurde in de omstreden beslissing.

Bovendien volgt uit het AIDA-rapport dat verzoeker hoogstwaarschijnlijk opnieuw een verzoek om internationale bescherming zal moeten indienen. Verzoeker zal dus niet meteen toegang krijgen tot het opvangnetwerk van Kroatië. Met andere woorden: indien de verzoeker terug wordt gestuurd naar Kroatië, zal hij het onderwerp zijn van een volledig verzadigd opvangnetwerk, of erger: kan hij teruggestuurd worden naar Afghanistan, of terug doorverwezen worden naar grenslanden van Kroatië, waardoor hij geen bescherming kan vinden in Europa, een bescherming waar verzoeker gezien zijn precare situatie overigens duidelijk recht op heeft.

V. Omtrent de zogenaamde onvergelykbaarheid met situaties aan de grens van Kroatië (i.h.b. pushbacks) en gebrek in motivatie van verwerende partij

23.

De bestreden beslissing beweert dat de situatie van de eiser niet vergelijkbaar is met dat van vluchtelingen aan de grens, gezien verzoeker zal terugkeren na een Dublin-overdracht. Dit betekent niet dat er geen sprake kan zijn van push backs. Dit werd reeds bevestigd in verschillende rechtspraak.

In een arrest van 13 april 2022 heeft de Raad van State van Nederland²² een besluit tot terugkeer naar Kroatië nietig verklaard omdat er ernstige aanwijzingen waren dat onderdanen die door Kroatië uit andere lidstaten waren overgenomen en die zich op een bepaalde afstand van de grens op het grondgebied bevonden, ook aan terugkeerprocedures waren onderworpen. De Raad van State in Nederland heeft geconcludeerd dat de uitkeringen in Kroatië een fundamentele systeemfout vormen die de bijzonder hoge drempel van ernst bereikt.

Uit een arrest In Zwitserland uit 12 juli 2019 werd een overdracht op basis van de Dublin-procedure richting Kroatië geweigerd omdat: "the increasing number of reports concerning the denial of access to the asylum procedures by Croatian authorities and the return of large numbers of asylum seekers to the border with Bosnia-Herzegovina, where they are forced to leave the country."

Ook Uw Raad oordeelde in arrest nr. 280 105 van 14 november 2022 dat verklaringen van een verzoekende vreemdeling omtrent mishandelingen in Kroatië gestaafd zijn op objectieve bronnen en dat het risico op refoulement voor mensen die teruggestuurd worden in het kader van een Dublinprocedure duidelijk blijkt en niet genegeerd kan worden.

" 4.3.2.2.2 En l'espèce, la partie requérante renvoie principalement au rapport AIDA (Asylum Information Database), intitulé Country Report : Croatia, 2021 Update (ci-après : le rapport AIDA 2021), à un arrêt du Conseil d'Etat des Pays-Bas du 3 avril 2022, à un arrêt du tribunal administratif de Braunschweig (Allemagne) du 25 février 2022 et à diverses sources documentaires, qui font état de refoulement à la frontière, violences policières et conditions de vie précaires dans les centres, de défaillances structurelles affectant la procédure d'asile et de défaillances dans le système d'accueil d'intégration des demandeurs de protection internationale en Croatie. La partie défenderesse s'est quant à elle fondée sur le rapport AIDA 2021 et a considéré, à l'examen de ces informations, que « l'intéressé n'a pas démontré qu'en cas de persécutions à son encontre, ce qui n'est pas établi, les autorités croates ne pourront agir de manière adéquate pour garantir sa sécurité, et qu'elles ne seront en mesure de le protéger d'éventuelles persécutions sur leur territoire ; [...]

Considérant, en ce qui concerne un risque possible d'exposition à des traitements inhumains ou dégradants au sens de l

adéquatement sa décision. À cet égard, la Cour EDH a jugé que le risque invoqué présente un caractère individualisé dès lors qu'il s'avère suffisamment concret et probable. Certes le requérant n'apporte pas d'éléments de preuve de ce qu'il avance, mais ses déclarations n'en sont pas moins à prendre en considération eu égard aux rapports internationaux produits. Il ressort également des éléments mis en exergue dans le rapport du Comité européen pour la prévention de la torture et des peines ou traitements inhumains ou dégradants (CPT) du 3 décembre 2021, mentionné dans le rapport AIDA 2021, ainsi que de l'arrêt du Conseil d'Etat des Pays-Bas du 13 avril 2022 et de l'arrêt du tribunal administratif de Braunschweig (Allemagne) du 25 février 2022, cités par la partie requérante, que le risque de refoulement pour les « dublinés », comme invoqué dans les circonstances particulières de l'espèce par le requérant, est bien réel et ne peut raisonnablement être écarté et ceci, faute de réelles garanties individuelles de la part des autorités croates préalables à son transfert. Compte tenu de ces éléments d'information et des risques encourus, le Conseil considère que la première décision attaquée n'a pas pris suffisamment en considération l'ensemble des éléments dont elle avait connaissance, a méconnu les dispositions et principes visés au moyen et a *prima facie* violé l'article 3 de la CEDH, et la partie requérante peut, par conséquent, se prévaloir d'un grief défendable à cet égard.»²³ Uw Raad oordeelde hetzelfde in arrest nr.208.106 van 14 november 2022.²⁴

Vrije vertaling:

" 4.3.2.2. 2 In de onderhavige zaak verwijst verzoeker voornamelijk naar het rapport van de Asylum Information Database

(AIDA) getiteld *Country Report: Croatia, 2021 Update* (hierna : het AIDA-rapport 2021), op een uitspraak van de Raad van State van Nederland van 3 april 2022, op een uitspraak van de administratieve rechtbank Braunschweig (Duitsland) van 25 februari 2022 en op verschillende documentaire bronnen, waarin wordt verwezen naar refoulement aan de grens, politiegeweld en precarie leefomstandigheden in de centra, structurele tekortkomingen die van invloed zijn op de asielprocedure en tekortkomingen in het opvang- en integratiesysteem voor aanvragers van internationale bescherming in Kroatië. Verweerder heeft zich gebaseerd op het AIDA 2021-rapport en na onderzoek van deze informatie geoordeeld dat

"betrokkene niet heeft aangetoond dat de Kroatische autoriteiten in geval van vervolging van hem, die niet is vastgesteld, niet in staat zullen zijn adequaat op te treden om zijn veiligheid te waarborgen, en dat zij niet in staat zullen zijn hem te beschermen tegen mogelijke vervolging op hun grondgebied; [... Overwegend, met betrekking tot een mogelijk risico van blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM als gevolg van verzoekers overbrenging naar Kroatië, dat uit de analyse van het AIDA-rapport "update 2021" over Kroatië blijkt dat een persoon niet automatisch en systematisch het slachtoffer zal worden van slechte behandeling of onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM enkel op grond van zijn of haar status als verzoeker om internationale bescherming". Verweerder was daarom van mening dat de informatie niet leidde tot de conclusie dat het Kroatische opvang- en asielstelsel leed aan "tekortkomingen die systemisch of algemeen zijn, of die bepaalde groepen mensen treffen", waarbij de door het HvJEU in het in punt 4.3.2.2.1.3 aangehaalde arrest Jawo beschreven drempel van ernst werd bereikt. In dit geval merkt de Raad op dat verweerder niet specifiek heeft geantwoord op de verklaringen van verzoeker waarom hij niet naar Kroatië wilde terugkeren ("Overwegende voorts dat de betrokkene, toen hem werd gevraagd naar de redenen in verband met de opvangomstandigheden of de behandeling die zijn verzet tegen een overbrenging naar Kroatië zouden rechtvaardigen, heeft verklaard: "Ik wil niet terug. Ik ben slecht behandeld door de politie. Er is ook het taalprobleem. In het centrum hadden we niet genoeg tijd om te eten. We konden onze maaltijden niet opeten", met als enige algemene verklaring in een eerdere alinea van de eerste bestreden beslissing dat CCE X - blz. 21 "de betrokkene niet heeft aangetoond dat in geval van vervolging tegen hem, die niet is vast

geschonden, zodat verzoeker zich in dit verband op een aanvechtbare grief kan beroepen." Uw Raad oordeelde hetzelfde in arrest nr.208.106 van 14 november 2022."

In arrest nr. 281086 van 29 november 2022 oordeelde uw Raad eveneens dat een beslissing 26quater diende te worden geschorst omdat er een risico heerste op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM in het geval van een terugkeer in het kader van de Dublinprocedure naar Kroatië, dit net omwille van een politieagent en omdat verzoekers om internationale bescherming niet enkel aan de grens, maar ook op het grondgebied van Kroatië zelf werden mishandeld.²⁵

24.

Gelet op de door verzoeker ingeroepen rapporten over de pushbacks in Kroatië, zoals hierboven beschreven, en volgende van bovenstaande arresten van verschillende rechtscolleges uit de Europese Unie, moet worden geoordeeld dat de pushbacks in Kroatië een fundamentele systeemfout zijn in de asielprocedure van dat land, die de bijzonder hoge drempel van zwaarwichtigheid bereikt. Uit de aangehaalde rapporten blijkt overigens dat de pushbacks in Kroatië niet incidenteel, maar al geruime tijd en op grote schaal plaatsvinden.

25.

Verwerende partij heeft in casu niet ernstig onderzocht of verzoeker bij verwijdering naar Kroatië zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen en zij maakte geen (adequate) feitenbevinding.

Zo werd er immers niet meegedeeld naar welke stad in Kroatië verzoeker zou worden gestuurd waardoor verweerder ook niet de risico's van een overdracht naar een welbepaalde regio kon gaan. Bovendien is uit arresten van uw Raad (cfr. infra) duidelijk geworden dat de systematische mensonterende behandelingen van de Kroatië staat niet enkel problemen vormen aan het grensgebied, maar ook over het hele grondgebied van Kroatië, in het bijzonder voor mensen die terugkeren in het kader van de Dublin III-verordening. Dit is in het bijzonder zo in het geval van verzoeker, waar de Kroatische autoriteiten niet hebben bevestigd verzoeker terug te willen nemen, noch dat zij verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het zogenaamde verzoek tot internationale bescherming die verzoeker daar zou hebben gedaan (quod non). Er kan aldus niet worden uitgesloten dat verzoeker vervoerd zal worden over het Kroatische grondgebied om vervolgens de grens op gedwongen wijze terug te moeten oversteken. Verwerende partij laat na te motiveren dat dit risico niet inherent speelt en biedt zelf geen garanties, maar verwijst louter naar een impliciet akkoord van Kroatië, dit louter op basis van wetgeving.

Gelet op de grote verschillen tussen de opvangcentra onderling, loopt verzoeker uiteindelijk het risico te worden blootgesteld aan: (i) inadequate opvangomstandigheden en overbevolking in opvangcentra; (ii) inadequate levensstandaard; (iii) onmogelijkheid tot werk en onmogelijkheid tot het uitbouwen van een leven op lange termijn; (iv) de automatische aflevering van een uitwijzingsbevel zonder overweging van een eventuele asielaanvraag, gezien eerdere negatieve beslissing zonder gehoor ten gronde. (v) de onmogelijkheid om de oorspronkelijke asielaanvraag voort te zetten, (vi) hoge risico's van langdurige vrijheidsberoving en aan de ontstentenis van huisvesting, (vii) een verwijdering naar Afghanistan voordat zijn asielmotieven worden onderzocht, (ix) procedurele tekortkomingen met blootstelling aan geweld door Kroatische Politiediensten, gebrek aan tolken en adequate juridische bijstand, (x) het voorwerp uitmaken van push-backs (xi) integratieproblemen en een xenofob klimaat (x) Overwegende dat men een overbevolkingspolitiek vaststelt in de opvangcentra en er in sommige bronnen wordt aangegeven dat er soms ook gevangenis worden gebruikt om vluchtelingen in onder te brengen.

26.

Verzoeker geeft aan uitermate slecht te zijn behandeld in Kroatië, meer dat hij op niet aflatende wijze werd blootgesteld aan xenofobie en racisme. Verzoeker verzet zich dan ook ondubbelzinnig verzet een transfert naar Kroatië. Immers erkent verweerder de actuele situatie

artikelen 4 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het verbod van willekeur.

28.

Bijgevolg, door te verwijzen naar het vertrouwensbeginsel dat Kroatië als lidstaat van de Europese Unie gebonden zou zijn door dezelfde verdragen als België en door hieruit besluiten dat er dus geen aanleiding zou zijn om aan te nemen dat de Kroatische autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft niet zou respecteren, verzekert de bestreden beslissing niet dat er geen reëel risico bestaat op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM en artikel 4 EU-Handvest.

29.

Verweerder, die is overgegaan tot slechts een gedeeltelijke lezing van de informatie waarover hij beschikte en van de recente publiek beschikbare informatie, heeft zijn zorgvuldigheidsplicht geschonden en zijn beslissing niet naar behoren gemotiveerd, zulks in strijd met de wet van 15 december 1980. Voor zover verweerder zich ertoe beperkt te verklaren dat verzoeker toegang zal kunnen krijgen tot de internationale beschermingsprocedure, tot de rechter, tot rechtsbijstand en tot de gezondheidszorg, terwijl alle recente bronnen het tegendeel lijken te bevestigen, en aangezien de verwerende partij nalaat te motiveren op welke manier verzoeker nog toegang zal hebben tot de asielprocedure in Kroatië, daar zij zelf niet eens weet wat de stand van de asielprocedure daar betreft, heeft zij haar beslissing niet naar behoren gemotiveerd en het zorgvuldigheidsbeginsel en het verbod op willekeur geschonden.

Kortom, gelet op de bovengenoemde informatie zijn er ernstige redenen om aan te nemen dat de asielprocedure en de voorwaarden voor de opvang van asielzoekers in Kroatië stelselmatig tekortschieten, hetgeen een risico van onmenselijke of vernederende behandeling inhoudt in geval van terugkeer van de verzoeker naar dat land.

30.

Om deze redenen moet de beslissing van verwerende partij dan ook worden geschorst. Verzoeker zal parallel met dit verzoekschrift een verzoekschrift indienen waarin hij verzoekt om de omstreden beslissing te laten vernietigen. Artikel 3.2, lid 2 en 3 van de Dublin III-verordening verhindert de Belgische Staat immers om verzoeker uit te wijzen naar Kroatië omdat er ernstige vermoedens heersen dat zij artikel 3 EVRM en 4 van het EU-Handvest schendt en omdat verwerende partij haar zorgvuldigheidsplicht, motiveringsplicht en het verbod op willekeur heeft geschonden.”

2.3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

2.3.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

2.3.4. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

2.3.5. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 51/5 van de vreemdelingenwet en artikel 25.2 van de Verordening 604/2013/EU als haar juridische grondslagen.

Artikel 25.2 van de Verordening 604/2013/EU bepaalt op zijn beurt het volgende:

*“2. Het zonder reactie laten verstrijken van de in lid 1 genoemde termijn van één maand of twee weken, staat gelijk met aanvaarding van het verzoek en houdt de verplichting in om de betrokken persoon terug te nemen en te zorgen voor passende regelingen voor de aankomst.
(...)”*

2.3.6. Verzoeker betwist nergens in zijn middel dat zijn vingerafdrukken in Kroatië werden geregistreerd. Verzoeker betwist evenmin dat de Kroatische autoriteiten door niet te antwoorden binnen twee weken (artikel 25.1 van de Verordening 604/2013/EU) op het terugnameverzoek, waardoor Kroatië in toepassing van artikel 25.2 van de Verordening 604/2013 de verantwoordelijke lidstaat wordt voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming. Bijgevolg dient de gemachtigde van de staatssecretaris in beginsel toepassing te maken van artikel 51/5, §4 van de vreemdelingenwet, verzoeker het verblijf te weigeren en hem over te dragen aan de Kroatische autoriteiten. De Raad stelt vast dat deze motieven volstaan om de beslissing afdoende te schragen. Verzoeker is evenwel op grond van een hele reeks uittreksels uit landenrapporten en rechtspraak van oordeel dat een overdracht aan Kroatië een onmenselijke en vernederende behandeling zou uitmaken in de zin van artikel 3 van het EVRM.

2.3.7. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 3 van het EVRM is inhoudelijk identiek aan artikel 4 van het Handvest en bepaalt het volgende: *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*.

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) is van oordeel dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 66). Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Het EHRM stelt in vaste rechtspraak dat het aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Indien dit begin van bewijs wordt geleverd, dan verschuift de bewijslast en is het aan de verdragsluitende staat om in dat geval iedere twijfel over het bewijs weg te nemen. Om het risico op foltering of onmenselijke behandeling te bepalen, moet de verdragsluitende staat met name de voorzienbare gevolgen van het terugsturen van de vreemdeling naar het land van bestemming onderzoeken, daarbij rekening houdend met de algemene situatie in het land én de persoonlijke omstandigheden van de vreemdeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (c)).

De bestreden beslissing houdt in dat verzoeker zal worden overgedragen aan Kroatië, nu in dit land op 2 augustus 2023 zijn vingerafdrukken reeds werden geregistreerd in het kader van illegale grensoverschrijding en in het kader van een verzoek tot internationale bescherming. Deze elementen kunnen ook op duidelijke wijze in deze beslissing zelf worden gelezen en blijken uit het administratief dossier. Kroatië is als lidstaat van de Europese Unie gebonden aan het EU-acquis dat voorziet in rechten en voordelen die

zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak (zie EHRM, 21 januari 2011, *M.S.S. tegen België en Griekenland*, § 254). Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is slechts bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (zie in die zin EHRM, 21 januari 2011, *M.S.S. tegen België en Griekenland*, §§ 252-263). Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terecht komt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, *Jawo t. Bondsrepubliek Duitsland*, nr. C-163/17, §§91-92).

Uit de rechtspraak blijkt dat het in de eerste plaats aan verzoeker toekomt om *in concreto* aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU-lidstaat waar zijn verzoek om internationale bescherming zal worden behandeld, deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken. Daarnaast wordt ook de individuele situatie van verzoeker in ogenschouw genomen.

2.3.8. Uit het zogeheten Dublin-interview, dat op 22 februari 2024 van verzoeker werd afgenomen en waarvan een afschrift in het administratief dossier is opgenomen, blijkt dat hij in België een verzoek om internationale bescherming wenste in te dienen om volgende redenen: *“Ik heb gehoord in Turkije dat België een goed land is. De behandeling is er goed en er wordt gezorgd voor de asielzoekers.”*

Tegen een overdracht naar Kroatië uitte hij volgend bezwaar: *“(…) De behandeling was er slecht, ik werd er geslagen en ik werd gedwongen om vingerafdrukken te geven. Ik heb geen verblijfplaats gekregen.”* Betreffende zijn gezondheidstoestand beweerde verzoeker dat hij last had van stress en een depressie, maar hij stelde geen medicatie te nemen en niet over medische getuigschriften te beschikken.

De summiere en weinig gedetailleerde verklaringen van verzoeker laten in elk geval niet toe te concluderen dat verzoeker een bijzondere kwetsbaarheid zou vertonen waardoor een overdracht aan Kroatië omwille van zijn individuele situatie *prima facie* strijdig zou zijn met artikel 3 van het EVRM. Bij het verzoekschrift worden ook geen bijkomende gegevens gevoegd betreffende verzoekers individuele situatie.

Op basis van de verklaringen van verzoeker wordt in de bestreden beslissing het volgende overwogen: *“Betreffende de verklaringen van de betrokkene dat de behandeling in Kroatië slecht was en dat hij er werd geslagen, merken we op dat de betrokkene de verklaring niet verder duidde aan de hand van concrete verklaringen, de omstandigheden van deze vermeende feiten niet verder duidde en tevens geen enkel begin van bewijs over deze verklaringen aanbracht. We merken in dit verband op dat Kroatië, net als België, partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Kroatische instanties zich houden aan de internationale verplichtingen die voortvloeien uit het Verdrag van Genève en het EVRM. Er zijn geen redenen om aan te nemen dat dit niet zo zou zijn.*

Verder wensen we in dit verband ook te benadrukken dat indien de betrokkene van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Kroatische instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaalde te halen bij de bevoegde instanties.”

In zijn middel toont verzoeker niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij de beoordeling van verzoekers individuele situatie onzorgvuldig of kennelijk onredelijk te werk

Information Database van de European Council on Refugees and Exiles“ (ECRE) dat in het administratief dossier is opgenomen (hierna: het AIDA-rapport) en ook door de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing als bron wordt aangewend.

De Raad stipt aan dat uit de lage erkenningsgraad van Afghaanse verzoekers om internationale bescherming in Kroatië niet zonder meer kan worden afgeleid dat het verzoek om internationale bescherming van betrokkene niet deugdelijk zal worden onderzocht of dat daarbij geen rekening zal worden gehouden met zijn etnische achtergrond. Zo blijkt uit de beschikbare gegevens dat in Kroatië in 2022 12.872 intenties werden geuit om een verzoek om internationale bescherming te dienen (AIDA-rapport, p. 37), waarvan slechts 2.727 personen uiteindelijk een verzoek indienden. Bovendien wordt door een lokale monitoring-instantie geschat dat ongeveer 80% van de asielzoekers doorreizen nadat zij een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend in Kroatië (*Ibid.*, p. 39; Annual Report of the Independent Mechanism of Monitoring the Actions of Police Officers of the Ministry of the Interior in the Area of Illegal Migration and International Protection, Zagreb, July 2022, p. 21). Bijgevolg hoeft het geen verbazing te wekken dat er in Kroatië relatief weinig internationale beschermingsstatussen worden verleend en dat de overgrote meerderheid van de asielprocedures wordt opgeschort. Verzoeker verklaarde zelf overigens slechts één dag in Kroatië te hebben doorgebracht (Verklaring DVZ, 22 februari 2024, reisroute) en opteerde er kennelijk voor Kroatië te verlaten zonder de procedure te doorlopen, waardoor het weinig waarschijnlijk is dat zijn kritiek op de Kroatische asielprocedure op persoonlijke ervaringen zou zijn gestoeld.

Verzoeker beklaagt zich ook over het ontbreken van individuele garanties en over het feit dat er geen duidelijkheid bestaat over de stand van zijn asielprocedure in Kroatië. Volgens verzoeker is het tekenend dat de Kroatische autoriteiten niet hebben geantwoord op het terugnameverzoek.

De Raad merkt hierbij op dat het in de eerste plaats aan verzoeker zelf toekomt om zich te informeren over de stand van zijn dossier. Verzoeker maakt in geen geval aannemelijk dat hij vanuit Kroatië naar Afghanistan zal worden gerepatriëerd zonder een deugdelijk onderzoek van zijn behoefte aan internationale bescherming. De beweringen van verzoeker over moeilijkheden inzake de toegang tot de asielprocedure waarbij hij enkele uittreksels uit het AIDA-rapport citeert, hebben in hoofdzaak betrekking op de problematiek aan de Kroatische buitengrenzen. Uit een nauwkeurige lezing van het AIDA-rapport blijkt evenwel dat er voor zogeheten *Dublin-returnees* geen problemen rijzen om opnieuw toegang te krijgen tot de asielprocedure in Kroatië (AIDA-rapport, p. 53). In de bestreden beslissing wordt dienaangaande het volgende gesteld:

“Doordat Kroatië naliet te antwoorden hebben we geen informatie betreffende de fase waarin de procedure van de betrokkene zich bevond bij het vertrek van de betrokkene uit Kroatië. Indien het door de betrokkene in Kroatië ingediende verzoek nog niet het voorwerp was van een finale afwijzing zullen de bevoegde instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van dit verzoek kunnen hervatten en dit in de fase waarin het zich bevond bij het vertrek van de betrokkene uit Kroatië. Indien het verzoek voorwerp was van een finale afwijzing zal de betrokkene na overdracht een nieuw verzoek om internationale bescherming kunnen indienen en nieuwe elementen kunnen aanvoeren. Er zijn geen redenen om aan te nemen dat dit verzoek niet op eenzelfde wijze zal worden behandeld en worden beoordeeld als volgende verzoeken van personen, die Kroatië niet verlieten.

Kroatië heeft via een stilzwijgend akkoord toegestemd dat het verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht.

De betrokkene zal na overdracht in Kroatië opnieuw toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en tot de opvangvoorzieningen. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Kroatië in haar hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Kroatië “indirect refoulement” impliceert, wijzen we erop dat Kroatië de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

een verzoek om internationale bescherming moet indienen bij aankomst in Kroatië een onmenselijke of vernederende behandeling uitmaakt. Bovendien verplicht het hierboven weergegeven artikel 25.2 van de Verordening 604/2013/EU de Kroatische autoriteiten om bij terugname “te zorgen voor passende regelingen voor de aankomst” van verzoeker, zodat er minstens reglementaire garanties bestaan dat verzoeker niet zomaar aan zijn lot zal worden overgelaten.

2.3.12. In zoverre verzoeker meent dat een overdracht naar Kroatië onmogelijk is omwille van de problematiek van ‘pushbacks’ aan de grens met Bosnië-Herzegovina, en daarbij verwijst naar talrijke rapporten van NGO’s en allerhande rechtspraak van verschillende rechtbanken uit de Dublin-zone, waaronder de Raad, kan hij niet langer worden gevolgd. Hoewel onder andere uit de door verzoeker aan gehaalde persartikel uit *The Guardian* van 25 december 2023 en uit het rapport van 11.11.11 van februari 2024 blijkt dat er nog steeds pushbacks plaatsvinden, hetgeen overigens in de bestreden beslissing nergens wordt ontkend, toont verzoeker niet aan dat hij als *Dublin-returnee* aan deze onheuse praktijken zal worden onderworpen. De gemachtigde van de staatssecretaris overweegt hieromtrent het volgende in de bestreden beslissing:

“Het AIDA-rapport maakt melding van verscheidene ngo’s die hun bezorgdheid hebben geuit over pushbacks door de Kroatische politie aan de grens die tijdens 2022 nog steeds voorkwamen, vooral aan de grens met Bosnië en Herzegovina en Servië (pagina 26). Verschillende rapporten en media maken gewag van “push backs” naar Servië en Bosnië-Herzegovina door de Kroatische grenspolitie en waarbij mishandeling en geweld werd gerapporteerd. We verwijzen hieromtrent onder meer naar passages in het AIDA-rapport (“Reports of push backs and violent police practices at the border were documented in 2022.”, pagina 16) en rapporten van Amnesty International (<https://www.amnesty.org/en/countries/europe-and-central-asia/croatia/report-croatia/>) en Human Rights Watch (<https://www.hrw.org/europe/central-asia/croatia>; ‘Croatia engages in illegal push back of asylum seekers and migrants who attempt to enter from Serbia and Bosnia and Herzegovina. Asylum seekers and refugees report violent beatings by Croatian police and are prevented from accessing asylum procedures’). Toch wensen we in dit verband te benadrukken dat het AIDA-rapport eveneens aantoont dat de situatie sinds 2020 onder aandacht staat van de EU-ombudsman en de Raad van Europa (pagina 29). Hoewel niet kan worden ontkend dat “push backs” en soms zorgwekkende situaties aan de grenzen werden en worden gerapporteerd betekent dit niet dat de Kroatische procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de structuren betreffende opvang van en bijstand aan verzoekers om internationale bescherming worden gekenmerkt door systeemfouten in de zin van artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013 en dat verzoekers, die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen, in een dergelijke context of meer algemeen in een met artikel 3 van het EVRM strijdige situatie dreigen terecht te komen.

In oktober 2019 stelde de Europese Commissie in een mededeling betreffende de toepassing van het Schengenacquis door Kroatië dat de behandeling van verzoekers en andere immigranten en het gebruik van geweld bij de controle van de grenzen een punt van aandacht blijft en dat alle maatregelen ter controle van de grenzen de toets van het EU-Handvest en van alle Europese en internationale verplichtingen op dat vlak dienen te doorstaan. Verder werd ook duidelijk gesteld dat de Kroatische instanties zich ertoe verbinden alle aantijgingen van mishandeling en geweld te onderzoeken, nauwgezet toe te zien op de toestand aan de grenzen en de Europese Commissie zullen inlichten betreffende de vooruitgang op dat vlak (“Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad over de evaluatie met het oog op de volledige toepassing van het Schengenacquis door Kroatië”, 22.10.2019, pagina’s 13 en 14, <https://eur-lex.europa.eu/legalcontent/NL/TXT/HTML/?uri=CELEX:52019DC0497&from=EN>).

De Kroatische regering stemde in met de ontplooiing van een onafh

cases of forcible return of irregular migrants were not established which would lead to the violation of Article 4 of Protocol No 4 of the Convention prohibiting collective expulsions..., pagina 24). Op 03.11.2022 bevestigde het Directoraat Immigratie, Burgerschap en Administratieve Zaken van het Ministerie van Binnenlandse Zaken in een bericht aan onze diensten dat Kroatië het beginsel van non-refoulement eerbiedigt en dat een aan Kroatië overgedragen persoon die na de overdracht geen internationale bescherming vraagt niet zal worden teruggestuurd naar een land waar hij of zij een reëel risico loopt onmenselijk of vernederend te worden behandeld in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest van de grondrechten en artikel 3 van het EVRM. Het 'non refoulement' beginsel is terug te vinden in artikel 6 van de Kroatische wet inzake internationale en tijdelijke bescherming van 2018 en in artikel 207 van de Kroatische immigratiewet van 2020. Ten slotte wijzen we er op dat de betrokkene zich in een situatie bevindt die helemaal anders is dan de situatie van vreemdelingen die voorwerp zijn van 'push backs' en teruggedrijving namelijk die van een verzoeker die onder de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Kroatië zal worden overgedragen nadat de Kroatische instanties daartoe hun akkoord verleenden. De betrokkene zal naar Kroatië terugkeren in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten."

Zo blijkt onder andere uit een recent arrest van de Nederlandse Raad van State, dat volgde op het onderzoek van de IND zoals aangehaald in het AIDA-rapport, dat er geen uitzonderingen zijn op de toelating van Dublin-terugkeerders tot de asielpprocedure en dat er met betrekking tot overdrachten aan Kroatië wederom mag worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel (RvS (NL) 13 september 2023, ECLI:NL:RVS:2023:3411). Ook het Hof van Justitie stelde in zijn recente arrest van 29 februari 2024 onder andere dat het feit dat de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming overgaat tot pushbacks en bewaring aan zijn grensposten, op zich niet in de weg staat aan de overdracht van die derdelander aan die lidstaat (HvJ 29 februari 2024, X., v. Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid, nr. C-392/22). Verzoeker heeft geen "ernstige, op feiten berustende gronden" aangebracht waaruit kan blijken "dat hij bij of na de overdracht een reëel risico zou lopen om aan dergelijke praktijken te worden onderworpen", waardoor hij niet aantoont dat hij hinder zou ondervinden van de problematische situatie aan de buitengrenzen van de Dublin-zone of van politiegeweld in geval van een overdracht aan Kroatië. Zoals in de bestreden beslissing wordt aangegeven, geschiedt de overdracht van Dublin-returnees via de luchthaven van Zagreb.

2.3.13. Verzoeker bespreekt ook bepaalde tekortkomingen in de asielpprocedure inzake opvang, het recht op juridische bijstand en het gebrek aan tolken. In de beslissing wordt dienaangaande het volgende overwogen:

"Wat de opvangfaciliteiten betreft benadrukken we dat het AIDA-rapport meldt dat geen gevallen gekend zijn van verzoekers die geen opvang verkregen vanwege een tekort aan plaatsen (pagina 87). Kroatië heeft twee opvangfaciliteiten voor verzoekers om internationale bescherming, een in Zagreb en een in Kutina, 80 kilometer ten zuiden van Zagreb. De totale opvangcapaciteit van deze twee centra bedraagt 740 plaatsen. Het centrum in Kutina is voornamelijk gericht op de opvang van verzoekers met een kwetsbaar profiel. Beide centra worden beheert door het ministerie van Binnenlandse Zaken (pagina 86).

In 2019 werd de reconstructie van het opvangcentrum in Zagreb afgerond. Het Kroatische Rode Kruis oordeelde dat de leefomstandigheden dankzij de renovatie sterk verbeterden. Het opvangcentrum in Kutina werd in 2022 in het kader van het project "Renovatie van het opvangcentrum voor verzoekers om internationale bescherming in Kut

Verzoeker toont niet aan dat de Kroatische autoriteiten hun verplichtingen inzake procedure en opvang niet zullen nakomen indien verzoeker wordt overgedragen. Samen met de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing concludeert de Raad dat er met betrekking tot een Dublin-overdracht in Kroatië geen systeemfouten kunnen worden vastgesteld: *“We beamen dat het AIDA-rapport ook kritische bemerkingen plaatst bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Kroatië. We zijn echter van oordeel dat deze tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Kroatische instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming.”*

2.3.14. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat zijn overdracht naar Kroatië strijdig zou zijn met artikel 3 van het EVRM en/of artikel 4 van het Handvest. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of niet deugdelijk zou hebben onderzocht of dat de feitelijke gegevens niet correct werden beoordeeld. Er blijkt niet dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk te werk ging bij het nemen van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Er is geen sprake van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel noch van een schending van de materiële motiveringsplicht.

Het enig middel is ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

2.4.1. In het verzoekschrift voert verzoeker het volgende aan betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

“31.

Gezien het bovenstaande is duidelijk geworden dat er een imminent gevaar is op uitwijzing naar Kroatië. Aangezien Kroatië al meermaals het onderwerp is geweest van diverse mensenrechtenschendingen, in het bijzonder van artikel 3 EVRM en artikel 4 EUhandvest, meer bepaald wanneer het aankomt op de behandeling van vluchtelingen.

De onmiddellijke uitvoering aan de bestreden beslissing kan een moeilijk te herstellen en ernstig nadeel veroorzaken wanneer het aangevoerde middel ernstig is en gebeurt op basis van het waarborgen van de grondrechten van de mens waarvan geen afwijking mogelijk is (art. 39/82, §2 Vreemdelingenwet).

Op grond van artikel 15, tweede lid van het EVRM, kan geen enkele verdragsluitende lidstaat afstand doen van het bepaalde in artikel 3 EVRM.

Aangezien in het eerste middel meer dan duidelijk is geworden dat Kroatië zich op stelselmatige basis schuldig maakt aan schendingen van artikel 3 EVRM, dat verzoeker hier zelf ook slachtoffer van is geworden, dat een uitwijzing naar Kroatië aldus geen garanties biedt dat dit niet terug zal gebeuren, is er sprake van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in de zin van artikel 39/82, § 2 Vreemdelingenwet.

32.

Aldus is aan beide cumulatieve voorwaarden van het verzoek tot schorsing wegens uiterst dringende noodzakelijkheid voldaan.”

2.4.2. Tenzij de verzoekende partij het bestaan van een ‘evident’ nadeel, waarbij eenieder onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247) aanvoert, dient de vordering tot schorsing een uiteenzetting te bevatten van de feiten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten akte de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. De verzoekende partij mag zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar moet integendeel zeer concrete gegevens overleggen waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan, zodat de Raad met voldoende precisie kan nagaan of er al dan niet een dergelijk nadeel voorhanden is en het voor de verwerende partij mogelijk is om zich met kennis van zaken tegen de door de verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen. Dit houdt in dat de verzoekende partij concrete en precieze aanduidingen moet verschaffen omtrent de aard

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoeker werd niet op afdoende wijze aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee april tweeduizend vierentwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. M. HEIRBAUT

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. HEIRBAUT

F. TAMBORIJN